

EMEK YAYINLARI

DEMBİR DERGİSİ

Derleyen
Özkan Günal _ Emine Aytül Erol

Editör
Özkan Günal

Tasarım
Özkan Günal

SAYI-10
Ekim 2015

Ezan

EMEK YAYINEVİ
Reyhan Mah. Cumhuriyet Cad. Doruk İşh. No: 150 D: 1B/38
Osmangazi BURSA
Tel: 0(224) 241 03 22

info@emekyayinevi.com
www.emekyayinevi.com

©2015 Emek Yayınevi
Eserin tüm yayın hakları Emek Yayınevi'ne aittir.
Yazılı izin olmadan kısmen veya tamamen hiçbir yolla kopya
edilemez, çoğaltılamaz ve dağıtılamaz.

Ücretsizdir, parayla satılmaz.

EDITÖRDEN Sayfa 5

Ey Kamil'an, Ey Arif'an, Ey Aşık'an, Ey Derviş'an, Ey Sadık'an, Ey Muhib'ban.

Bu dergi Namı Damperli Halil İbrahim Bakı Hz'nin gönlünden, gönlümüze ektiği mana zevklerinin, yine O'nun hizmetiyle yeşerip zuhura gelişindeki anlatımları içermektedir. Dergimizin onuncu sayısının konusu, **Ezan**...

Muhammedi çağın olan ezan, insanları taştan yapılmış bir binaya davet etmekten çok öte bir olgudur. Daveti sadece camiye ve o camide namazın ritüel olan şekli boyutunu yerine getirmekle sınırlarsak işte o zaman kendimizi dünyayla sınırlamış olur, yaratılış gayemize gafil kalırız. Unutmamalıyız ki, insan, dünyanın gelip geçici sahte güzelliklerine sahip olsun ama bu arada da Allah'a inandığının göstergesi olarak Allah'ı camiye hapis edip ritüel kısmıyla yetinmesini beklesin diye var edilmemiştir.

AYIN RÖPORTAJI

Dembir: Sayfa 11

Dergimizin bu ay ele aldığı konu "Ezan-ı Muhammedi", Muhammedi davet. Ezan adeta şifre gibidir. Günde beş kere minarelerden okunmasıyla aşikâr ama ne anlam ifade ettiğinin çözülememesiyle de çok gizlidir aslında. Minarelerden okunan bu aşikâr ama gizli olan ezan muamması insanlığı neye davet etmektedir efendim.

Özkan Günal:

Ezan, Muhammedi davet olup içeriğinde barındırdığı hakikat Muhammedi irfanıyettir. Bu sebeple davet edinilen yer yine Hz Muhammet'tir. Ezana icabetle kılınan namaz, asıl davet edinilen yere götürecektir olan araçtır, amaç değildir.

İÇİNDEKİLER

AYIN KONUSU

Sayfa 7

EZAN

*Allah'ü Ekber
Eşhedü en la ilâhe illallah
Eşhedü enne Muhammeden Resulullah
Hayye ale's-salâh
Hayye ale'l-felâh
Es-salatu hayrun mine'n nevm
Allâh-ü Ekber
Lâ ilâhe illallah*

SİZDEN GELENLER

Sayfa 21

Ezan-ı Muhammediye, bilindiği üzere Allah'ın kulunu kendisine yakın eden bir davetidir. Aynı zamanda bu davet sadece kendi işittirdiklerine olan bir lütfüdür. Bir talibin hakikatte Ezan-ı Muhammediyeyi işitmesinin yolu bir Mürşid-i Kamile yönelip intisap edildiğinde okunmaktadır. Efendim bize de bu Ezan-ı Muhammediyeyi işittirenlerden eyleyip meydanına dâhil eyledi. Ezan-ı Muhammediye,

Mürşid-i Kamil'in bildirdiği seyri sülûktür. Allah'ın bilinmeklik muradıdır. Allah'ın kuluna olan tenezzülüdür. Allah'ın kula olan muhabbetidir. Allah'ın tenzihteki, teşbihteki ve tevhitteki halinin zikridir. Kulun Allah'a olan ebedi yolculuğudur. Kulun Allah'ı seyir, Allah'ta seyir, Allah ile seyir yaşantısıdır.

Mısri Niyazi Hz İrfan Sofraları

Yedinci Sofra

Sayfa 26

Bismillahirrahman anirrahim.

Yüce Allah Kur'an'ı Kerimin Yunus suresi 25 ayetinde,

Allah selam et evine çağırır.

Allah kullarını sıfatlar ve zat tevhi dine davet eder. Bunların tevhidî, bütün âfâlerden selam et evi dir. O, filler tevhi dine kelime-i Tevhîd, namaz, zekât, oruç, hac gibi şeriatça emredilen; şirk, adam öldürme, zina, haram yemek ve bunun gibi şeriatça yasak kılınan şeylerden menetmek gibi çeşitli ibadetler ve nehiylerle davet eder. Çünkü kul, emirlerini tutmak, nehiylerden kaçmak ile selam et evine girer. Yani hiç kimse yaptığı bu ibadet filleri için "Bunlar caiz değildir" diye itiraz eden ez, bu suretle zahırde bir müdahalecinin satanına uğramaz.

MAKALE

Melâmî Piri Seyyid Muhammed Nur-ül Arabi Hazretleri,

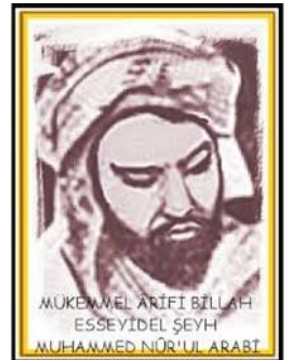
Esrar-ı Ezan-ı Muhammediye Risalesi.

Bismillahirrahmanirrahim Elhamdülillah Rabbil âlemin veselâtu veselâmü alâ hayri halkihi Muhammedin ve alîhi vesahbihi ecmain. Amma bade.

Malûm ola ki Fâtıha Suresi Ümm'ül Kur'an'da meratibi ilâhiye beştr.

Sayfa 27

Evvelkisi Mertebe-i Ulûhiyet ki Elhamdülillah, ikincisi Mertebe-i Rububiyet ki Rabbil Âlemin, üçüncüsü Mertebe-i Rahmaniyet ki Errahman, dördüncü Mertebe Rahimiyet ki Errahim, beşinci mertebe Malikiyet ki Maliki yevmiddin'dir. Yani ulûhiyet sahibinin ismi Allah, Rububiyet sahibinin ismi Rab, Rahmaniyet sahibinin ismi Errahman, Rahimiyet sahibinin ismi Errahim ve malikiyet sahibinin ismi Malik'tir.

**Namı Damperli,
Halil İbrahim Baki Hazretleri**

Âşıklık yolundaki tüm canlara selam olsun...

***Sevmenin adı Mecnun Sevilmenin adı Leyla'ysa,
Gönülleri birleştiren Muhabbet-i sevdaysa,
Takdir eden Mevla'ysa, Cümle cihan var oldu
Aşk-u sevdayı meşk için.***

EDİTÖRDEN

Ey Kamil'an, Ey Arif'an, Ey Aşık'an, Ey Derviş'an, Ey Sadık'an, Ey Muhib'ban.

Bu dergi Namı Damperli Halil İbrahim Baki Hz'nin gönlünden, gönlümüze ektiği mana zevklerinin, yine O'nun hizmetiyle yeşerip zuhura gelişindeki anlatımları içermektedir. Dergimizin onuncu sayısının konusu, **Ezan...**

Muhammedi çağrı olan ezan, insanları taştan yapılmış bir binaya davet etmekten çok öte bir olgudur. Daveti sadece camiye ve o camide namazın ritüel olan şekli boyutunu yerine getirmekle sınırlarsak işte o zaman kendimizi dünyayla sınırlamış olur, yaratılış gayemize gafil kalırız. Unutmamalıyız ki, insan, dünyanın gelip geçici sahte güzelliklerine sahip olsun ama bu arada da Allah'a inandığının göstergesi olarak Allah'ı camiye hapis edip ritüel kısmıyla yetinmesini beklesin diye var edilmemiştir.

“Âlemi senin için, seni kendim için yarattım”

kutsi hadisi beyanı gereği insan Allah için yaratılmış olduğundan, davet Allah'tan gayriya olamaz. Bu sebeple ezana Allah'a davet olarak bakmak gerekir. Ezan okundu, insanlar camiye geldi ve işi bitti diyemeyiz. Peygamber efendimiz,

“Allah bize âlemi mescit yaptı”

demektedir. Bu beyan ışığında bakıldığında, âlem Müslümana mescit ise davetin binaya çağrı olarak değerlendirilmesi hükmünü yitirmektedir. Ezanın camiye davet olarak kabul görmesi ezanın Muhammed'i davet oluşu gerçeğini perdeler. İnsanlarda, ezanın hakikatinden uzaklaşıp davetin ritüele olduğu görüşünün hâkim olmasının sebebi, zamanla nefsanîyetlerine düşerek varlık kavramını nefisleriyle tevhit edişleridir. Davet Muhammedi çağrı olduğundan, davetin çağırdığı yer tevhitir. İçinde insanın kendisinin olduğu hiçbir şey tevhit üzerine değildir. Cenabı Resulullah efendimizin daveti, bizim kendiliğimizden geçip varlığımızı Allah ile tevhit ederek kendisinin,

“Nefsini bilen Rabbini bilir”

beyanına ulaşıp, Allah'a kendimizden şahit olmaktır. İşte davet bu tevhidedir. Namaz nispetlerimizden geçip nispetsizliğimizde Rabbe şahit olunacak ibadettir. Bu ibadetin gerçekleşmesi ancak namazı Allah ile birlikte kılmaktır. Nefsimizle birlikte nefsimiz için kılınan namaz bizim şirkimize son vermeyecektir. Ezan, varlığımızı Allah ile tevhit etmeye davettir. Yani ezan bize şunu söylemektedir.

Nefsinizi değil Allah'ı zikredin.

Nefsinizi değil Allah'ı fail görün.

Nefsinizi değil Allah'ı mevsuf görün.

Nefsinizi değil Allah'ı mevcut görün.

Ancak bunu başardığınızda siz *“Ben Allah'tan başka varlık olmadığına, varlığın Allah'ın zuhuru olduğuna göre şahit oldum”* diyebilirsiniz. İşte, varlığın esası Allah'ın kendisini zahir kılışı olduğundan, yaşamın bütünlüğü doğumla ölüm arasında namazdır. Yeni doğmuş çocuğun kulağına ezan okunuşunun sebebini bu anlatımdan görebiliriz. Niyazi sultan bu hususta şöyle demektedir,

“Hakikat şehrine çün rihlet oldu, gönül durmaz uyar elhamdülillah.”

Aşk u niyazlarımla.

İki yaratmadım kendiliğimdir
Yaratılma denen halkiyetimdir
Cümle görülenler fiillerimdir
Eşya şhadette esma giyişim.

Kün emrime beli demekte âlem
Zerreden Kürreye zuhur ederim
Yaşamın her anı ayrı şendeyim
Bütünden kendimi tesbih edişim.

Yerlerin göklerin tek nuru benim
Sıfatta zatımla tecellideyim
Vahdetin kesreti bilinmekliğim
Varlıklar varımı seyir edişim.

Âdem'den secdenin davetindeyim
Halil'den sırrımı bildirmekteyim
Fakir suretinde muhabbetteyim
Tenzihi teşbihi Tevhit edişim.

AYIN KONUSU

EZAN

Allah'u Ekber
Eşhedü en la ilâhe İllallah
Eşhedü Enne Muhammeden Resulullah
Hayye ale's-salâh
Hayye ale'l-felâh
Allah-u Ekber
Lâ ilâhe İllallah

*

Allah'u Ekber
Allah birdir
Ateş
Aşk

Allah'u Ekber
Allah birdir
Hava
Zikir

Allah'u Ekber
Allah birdir
Su
İlim

Allah'u Ekber
Allah birdir
Toprak
Gönül

Eşhedü en la ilâhe İllallah
Şahidim ki Başka İlah Yoktur
Zahir Birdir

Eşhedü en la ilâhe İllallah
Şahidim ki Başka İlah Yoktur
Batın Birdir

Eşhedü Enne Muhammeden Resulullah
Şahidim ki Muhammed Resulüdür
Zahir Muhammedi Nurun Tafsilati

Eşhedü Enne Muhammeden Resulullah
Şahidim ki Muhammed Resulüdür
Batın Muhammedi Nur

Hayye ale's-salâh
Haydi, Namaza
Zahir Görünürlüğü

Hayye ale's-salâh
Haydi, Namaza
Batın Görüşü

Es-Salatu Hayrün mine'n-nevm
Namaz Uykudan Hayırlıdır
Kendini Nefisten İbarete Sanma

Es-Salatu Hayrün mine'n-nevm
Namaz Uykudan Hayırlıdır
Nefsinden Aslını Bil

Hayye ale'l-felâh
Haydi, kurtuluşa
Anlayışını Hükümsüz Kıl

Hayye ale'l-felâh
Haydi, kurtuluşa
Küle Er Şirkinden Arın

Allah'u Ekber
Allah birdir
Nedir Zahir

Allah'u Ekber
Allah birdir
Odur Batın

Lâ ilâhe İllallah
Allah'tan başka ilah yoktur
Varlık kendisidir.

Ezan, yukarıda yazılı olan sözlerden oluşmaktadır ve bu sözler söylenmiş olsun diye öylesine sıralanmış sözler değildir. Tüm bu sözlerin, içerdiği tevhidi anlam vardır ve ezan içeriğindeki bu anlamı hal cihetiyle yaşamaya davet etmektedir. İnsan Rabbi bilsin diye vardır ve bilmek ancak ezanın kendisine davetine uyarak gerçekleşir. Ezan, varlığın esasından, bu esasın Allah'ın zahirligi olduğunu, bu zahirligin ancak Muhammedi tevhit ile idrak edileceğini, insan olup şirkten arınmanın zahir batın olduğunu yani başından sonuna kadar tevhit seyri sülukunu anlatmaktadır.

Allah'u Ekber, Allah'u Ekber, Allah'u Ekber, Allah'u Ekber

Dört sefer Allah'u Ekber denilmesindeki murat her tekbirin, zahir batın varlığın esası olan ana sırta işaretidir ki dördünün de tekligi vurgulanmaktadır. Bunlar zahiri yönüyle hava, su, ateş, toprak olup dördü de tektir deniliyor. Batini boyutunda da zikir, ilim, aşk ve gönül olup bunlar da tektir ve zahir batın meydana getirdikleri varlık da tektir. Bizler varlığı nefsimizle tevhit ederek nefsimizi varlığın kendisi zannettiğimiz için görüşümüz iki olduğundan her nereye baksak iki görmekteyiz. Aslı itibariyle varlık birdir ve asla iki olması mümkün değildir. Allah kendisinden gayri iki yaratmadı, yaratılmışlığa çıktı. Varlığın görünürlüğünde kesret dediğimiz suret boyutunda görünen farklı olsa da varlık denilen asıl olgu tektir. Yani deniliyor ki, varlık zahir batın hava, su, ateş ve toprak bütünlüğü olup tektir. Bizler var olup kendimiz olan vardan varlığı tanıyabiliriz ve varlığın esasını tanıdığımızda kendimizden Rabbimize arif oluruz. Bu sebeple Cenabı Resulullah efendimiz, "Nefsine arif olan ancak Rabbine arif olur" demektedir.

Eshedü En Lailaheillallah, Eshedü En Lailaheillallah

Varlığın esasının zahir batın birliğini anladığımızda bu anlayışla kendimize ve bu âleme baktığımızda bir olanı görürüz ki bu birlik Allah'ın birliği olup varlıkla kendisini görünür kılışdır. Bizim zahir olan görünür suretten gördüğümüz Onun görünürlüğüdür. Bu sebeple Allahtan başka görünürlük olmayışını dile getirmektedir. Yani deniliyor ki her nereye, her neye bakıyor olursanız olun ondan başka ilaha yani varlığa bakmıyorsunuz, hep ona bakıyorsunuz. İşte birincisinde varlığın dış yüzünün tekligi anlatılırken ikincisinde de varlığın esası olan batın kısmı anlatılmaktadır. İnsan denilen öz benliğin esası olan asıl varlık dediğimiz suretin içindeki zatlık da Allah'ın teşbihe çıkışı olduğundan batın yönüyle de başka ilah yoktur. Allah zahir batın varlıkla varlık giyinerek varlık âleminde zuhurda olmaktadır. Varlığın zannı ile bulunuşunda ben demesi dahi Allah'ın o varla kendisini zikretmesidir. Gönül birdir, ilim birdir, zikir birdir, aşk birdir ve bunların bütünlüğü manevi varlıktır ki bu varlık birdir. Bizde de oluşması birin tecellisidir, iki oluşu değil...

Eshedü Enne Muhammeden Resulullah, Eshedü Enne Muhammeden Resulullah

Allah'ın görünürlüğü olan varlık bilinme isteğiyle tecelli edişidir ki bu tecelliye Muhammedi nur denir. Cenabı Resulullah efendimizin "İlk yaratılan benim nurumdur" beyanı bunun ispatıdır. İşte batın dediğimiz manevi varlık ismiyle zikrettiğimiz bu nurdur ve nur Muhammedi nurdur. İlk söylem Muhammedi nuru zikretmektedir. Batın Muhammedi nur olduğu için ve varlık zahir batın bir olduğundan

zahir farklı olamaz. Bu sebeple zahirimiz bu nurun tafsilatıdır ve tafsilat gayrılık değil aynılıktır yani batının maddesel boyut olan dünyada görünür halidir. İkinci beyan bunu anlatmaktadır. Zahiri yönün batınındaki nurun tafsilatıdır demektedir.

Hayye ale's-salah, Hayye ale's-salah

İşte namaz bizim kendi aslımıza ulaşmamız için araçtır. Bizim görünen suretimize müstakil varlık vermemizin sebebi olan bilgi birikimleriyle oluşan nakıs anlayışımızdan arınma boyutudur. Bu sebeple kıldığımız namazın içinde nefsimiz olmayacak, nefsimiz hükümsüz kalacak ki o bizi aslımıza ulaştırın namaz olsun.

Namaza davetin birinci beyanında bize, kendi suretine müstakillik verme, suretinin nurun tafsilatı olduğu gerçeğiyle bulun denilirken ikinci beyanında ise bunu görecek olan, ancak namazla arınma sonucu nefse değil, Muhammedi irfanıyete tabi kıldığın görmendir denilmektedir. Görüşünü nefis görmekten arındırıp irfanıyete tabi kılsan kendi aslını kendi zahirinde görerek Cemal seyredenlerden olursun yani Allah'ın istediği asıl namazı kılabilirsin denilmektedir.

Hayye ale'l-felah, Hayye ale'l-felah

Şimdi anladın, varlığın zahir batın teklik ispatı olduğunu ve bu tekliğin Allah'ın bilinmekliği için tecelliye çıkıp Muhammedi nur esması aldığını, âlem denilen zahiri yönünün batın denilen Muhammedi nur olan zatının görünürlüğü olduğunu ve bu görüşe ulaşmak için hakikat namazıyla cüzzünü küle tabi kılman gerektiğini ve ancak böyle gerçek iman sahibi olabileceğini. Anladığını yap yani seni ikilikte tutan nakıs anlayışını terk et, hicret et. Tevhide er ki şirkinden kurtulanlardan olasan. Nefsinle yaptığın ibadet bile küfürdür, Allah'la yapılan her şey ibadet.

Es-Salatu Hayrün mine'n-nevm

Evet, namaz uykudan hayırlıdır çünkü namaz Allah'la birlikte bulunmak, Allah'la birlikte zikretmek, muhabbet etmek, sevmek, yaşamaktır çünkü namaz doğumla ölüm arasında yaşamdır. İnsan kendi aslından gafil, kendisinden Rabbine arif olmadıysa ve bu Ariflik üzerine yaşamıyorsa onun ömrü gafil olarak ibadetle geçse de Hak katına ulaşan ibadet değildir. Bu sebeple "Arifin uykusu cahilin bir ömürlük ibadetinden daha hayırlıdır" denilmiştir. Arif varlığında zahir batın Hakk'a varan, Hak ile olandır. Muhatabı Hak, gördüğü Hak, işittiği Hak, zikrettiği Hak'tır da ondan. Onun varlığı Hakk'ın ispat mekânıdır. Ama cahil kendisinden gafil olduğundan Hak'tan da gafildir ve her yaptığını onu şirk ehli yapan nefsi için yapmaktadır. O ibadetinde bile riyakârlık yapar. Bu sebeple "Onlar Allah'ı zikrederler lakin o zikir Allah'a ulaşmaz" denilmektedir. Kurtuluş yani hayır olanla hayırlı olmak, Allah ile ziyetlenmek Allah'a ulaşmakla mümkündür.

Allah'u Ekber, Allah'u Ekber

İnsan, Cemalin tecellisini kendi aynasında gördüğü zaman kendiliğinin olmadığını, kendiliğinin Cemal tecellisi olduğunu görür ve Cemal tecellisinde cezbe güzelliğini yaşar. Nur tüm varını kapladığı gibi görüşünü de kaplamıştır ki artık o nurla bakıp nur gören olur. İşte bu nurlanma kulluk olup artık ona kul denir. Bu kul için zahir batın ayrımı kalmaz. Onun nefsi ruh, ruhu nefis haline gelmiştir. Bu sebeple, nedir zahir odur batın denilmektedir. Gerçek tevhit varlığında zahire geldiğinden bildirilenin tecellisine ermiş olur. O yere göğe sığmayan Rabbine varlığını gönül eyleyerek mekân olmuştur.

Lailaheillallah

Bu âlemde her ne varsa, ama bizim kendimiz, ama tüm âlem cümlesi kendisidir. Bu âlem Allah'ın birliğinden ibarettir. Bu, suyla buz gibidir. Buzun içinden suyu alamazsınız. Her eşya, her tecelli Allah'ın her an şan alışıdır ki bu şan alış Allah'ın kendisini yarattığı ile yaratılmışlığa çıkartıp bütünden kendisini zikretmesidir. Varlık, Allah'ın kendisini o varla zikretmesidir.

İşte, ezan bizi kendimize davet etmektedir çünkü bizim bizliğimiz Allah'ın hem bilinmekliği hem bilmekliğidir. Yapmamız gereken bu davete icabet edip kendimizi Rabbimizin adıyla okumaktır. Bunu başarmanın yolu ancak Ehlibeytin okuduğu ezana icabet etmekten geçer çünkü gerçek iman ve tevhit olan İslam Ehlibeyt yolunda oluşur.

Nasıl mı?

İslam'ın ve İmanın şartıdır Ehlibeyti sevmek.

İmanın şartlarının, Allah'ın Peygamber efendimizden bildirdiğine inanmak olduğunu yine Resulullah efendimiz bildirmiştir. Allah'a imanın geçerli olabilmesi için bildirdiğine eksiksiz olarak iman edilmesi gereklidir.

"Ey inananlar! Allah'a, resulüne, resulüne indirdiği kitaba ve daha önce indirdiği kitaba inanmakta sebat gösterin. Kim Allah'ı, meleklerini, kitaplarını, resullerini ve ahiret gününü inkâr ederse şüphesiz derin bir sapıklığa sapmıştır."

Âmentü billahi ve melâiketihî ve kütübihî ve rusühî ve'l yevmi'l-âhri ve bi'l-kaderi hayrihî ve şerrihi mine'llâhi teâlâ ve'l-ba'sü ba'de'l mevti hakk Eşhedü en lâ ilâhe illallâh ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve rasûlüh.

Ben Allah'u Teâlâ'ya, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine, ahiret gününe, kadere; hayır ve şerrin Allah'u Teâlâ'nın yaratmasıyla olduğuna inandım. Öldükten sonra dirilmek de haktır. Ben şahadet ederim ki, Allah'u Teâlâ'dan başka ilâh yoktur. Ve yine şahadet ederim ki, Muhammed Onun kulu ve peygamberidir. Şimdi, halk arasında böyle olduğu söylediği için bu şekilde bilinen ve kabul edilen imanın şartları

1- Allah'a inanmak 2- Meleklerle inanmak 3- Kitaplara inanmak 4- Peygamberlere inanmak 5- Ahiret hayatına inanmak 6- Kaderin, hayrın ve şerrin Allah'tan geldiğine inanmak

Şeklinde ve doğrudur lakin noksandır. Bu şartlar nereden geldi, nasıl böyle bir liste ortaya çıktı, neden bunların şart olarak benimsendiğine bakacak olursak,

Nisa Suresi 136 ayet:

Ey iman edenler! Allah'a, Peygamberine, Peygamberine indirdiği kitaba ve daha önce indirdiği kitaba iman edin. Kim Allah'ı, meleklerini, kitaplarını, peygamberlerini ve ahiret gününü inkâr ederse, derin bir sapıklığa düşmüş olur.

Enbiya Suresi 35 ayet:

Her nefis ölümü tadacaktır. Sizi bir imtihan olarak hayır ile de şer ile de deniyoruz. Ancak bize döndürüleceksiniz.

İmanın Şartlarının belirtilen ayetlerden de anlayacağımız gibi Cenabı Allah'ın Peygamber efendimizden bize bildirmiş yani neyi nasıl yapacağımızı söylemiş ve yapmamızı emretmiş olduklarını görüyoruz. O halde Allah'ın emrini yerine getirmek imanın şartıdır. İslam'ın şartına baktığımızda da aynı gerekçeyi görmekteyiz.

1- Kelime-i Şehadet getirmek 2- Namaz kılmak 3- Oruç tutmak 4- Zekât vermek 5- Hacca gitmek

“Eşhedü en lâ ilâhe illallâh ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve Resûlü.” Ben şahitlik ederim ki Allah'tan başka Tanrı yoktur. Yine şahitlik ederim ki Hazreti Muhammed Allah'ın kulu ve Peygamberidir.

Ali İmran Suresi 18 ayet:

Allah, şahadet etti: Muhakkak ki O'ndan başka ilâh yoktur. Melekler ve ilim sahipleri de adaletle şahit oldular ki, O'ndan başka ilâh yoktur, O Aziz'dir, Hâkim'dir.

Fetih Suresi 29 ayet:

Muhammed, Allah'ın Resulüdür. Onunla beraber olanlar, inkârcılara karşı çetin, birbirlerine karşı da merhametlidirler. Onların, rükû ve secde hâlinde, Allah'tan lütuf ve hoşnutluk istediklerini görürsün. Onların secde eseri olan alametleri yüzlerindedir. İşte bu, onların Tevrat'ta ve İncil'de anlatılan durumlarıdır: Onlar filizini çıkarmış, onu kuvvetlendirmiş, kalınlaşmış, gövdesi üzerine dikilmiş, ziraatçıların hoşuna giden bir ekin gibidirler. Allah, kendileri sebebiyle inkârcuları öfkelenmek için onları böyle sağlam ve dirençli kılar. Allah, içlerinden iman edip Salih amel işleyenlere bir bağışlama ve büyük bir mükâfat vaat etmiştir.

Bakara Suresi 43 Ayet:

Namazı kılın, zekâtı verin. Rükû edenlerle birlikte siz de rükû edin.

Bakara Suresi 183 ayet:

Ey iman edenler! Allah'a karşı gelmekten sakınmanız için oruç, sizden öncekilere farz kılındığı gibi, size de farz kılındı.

Bakara Suresi 196 Ayet:

Hacca da, umreyi de Allah için tamamlayın. Eğer engellenmiş olursanız artık size kolay gelen kurbanı gönderin. Bu kurban, yerine varıncaya kadar başlarınızı tıraş etmeyin. İçinizden her kim hastalanır veya başından rahatsız olursa fidye olarak ya oruç tutması, ya sadaka vermesi, ya da kurban kesmesi gerekir. Güvende olduğunuz zaman hacca kadar umreyle faydalanmak isteyen kimse, kolayına gelen kurbanı keser. Kurban bulamayan kimse üçü hacda, yedisi de döndüğünüz zaman tam on gün oruç tutar. Bu, ailesi Mescidi Haram civarında olmayanlar içindir. Allah'a karşı gelmekten sakının ve Allah'ın cezasının çetin olduğunu bilin.

Bu ayetler ışığında görüyoruz ki, Cenabı Allah'ın bizlerden istedikleri, yapmamızı emrettikleri olup bunları yapmak İslam'ın ve imanın şartıdır. O halde Allah'ın bizden yapmamızı isteyerek emrettikleri, İslam ve iman şartıdır bu inkâr edilemez gerçektir. Bu sebeple Cenabı Allah'ın Şûrâ Suresi 23 Ayetinde:

Bu, Allah'ın, inanan ve iyi işlerde bulunan kullarını müjdelemesidir işte. De ki: Sizden, tebliğime karşılık bir ücret istemiyorum, istediğim, ancak yakınlarıma sevgidir ve kim güzel ve iyi bir iş yaparsa onun güzelim mükâfatını arttırırız; şüphe yok ki Allah, suçları örter, iyiliğe, mükâfatla karşılık verir.

diyerek buyurduğu gibi Peygamber efendimizin yakını olan Ehlibeyti sevmekte Allah'ın bizden yapmamızı istediği emirdir. Allah'ın isteği, İslam ve iman şartı olduğundan bizlerin Ehlibeyti sevmemiz de İslam ve iman şartıdır. Bir insan Ehlibeyti sevmiyor, yasını tutmuyorsa o kişi henüz İslam olmamıştır. Namaz kılması, İslam'ın diğer şartlarını yerine getiriyor oluşu onu İslam yapmaz. Bir insanı İslam

mensubu Peygamber ümmeti yapacak olan İslam ve iman şartlarını Ehlibeyti severek yapıyor oluşudur. Ehlibeyt, İslam'ın tevhidi, imanın şahadeti, insanın ruhudur. Ehlibeyt sevgisi ve yasının bulunmadığı İslam tevhitsiz, iman şahadetsiz, insan ruhsuzdur. Ehlibeyt sevgisi olmadık ibadet kibir ve gurur kaynağı olur ki bu ibadet Allah'a ulaştırmak yerine uzaklaştırdığı için fitne olur. Fitneyi ziyet yapacak olan Ehlibeyti sevmek ve yasını tutmaktır lakin bu sevgi ve yas sadece belirli günlerde göstermelik değil yaşamın tümünde olup Ehlibeyt gibi yaşayarak olmalıdır.

Aşk u Niyazlarımla.

Kim aldı daveti icabet etti
Eminliđi La ilahe illallah

Sarıldı zikrine yüce Allah'a
Varıp farza La ilahe illallah

Tevhid-i Şuhut'tur Vahdet-i vücüt
Zatı mevcut La ilahe illallah

Salat-ı daimdir Mevla kaimdir
Hep saimdir La ilahe illallah

Açtı arşını rahman göründü suphan
Emir olan La ilahe illallah

Âşığın bayramı Hüda seyranı
Şan alışı La ilahe illallah

Halil talip oldu Mevla'yı buldu
Aşkla doldu La ilahe illallah

Hüda davet eder elhamdülillah
Bu can dosta gider elhamdülillah

Hakikat şehrine çün rihlet oldu
Gönül durmaz iver elhamdülillah

Duyaldan can u dil vaslı habibi
Hem okur hem yazar elhamdülillah

Yakın geldi tulu'a şems-i ruhum
Bugün günüm doğar elhamdülillah

Ölüm dedikleridir halvet-i yar
Kamu ağyar gider elhamdülillah

Şehadet mansıbıdır ali mansıp
Bize veriliser elhamdülillah

Gözüktü mana yüzünden cemali
Bozuldu hep suver elhamdülillah

Biliştik hem bunda ihsanlar etti
Nasibimiz kadar elhamdülillah

Ne gam giderse dünyadan **Niyazi**
Visaline erer elhamdülillah

AYIN RÖPORTAJI

Dembir:

Dergimizin bu ay ele aldığı konu “Ezan-ı Muhammedi”, Muhammedi davet. Ezan adeta şifre gibidir. Günde beş kere minarelerden okunmasıyla aşikâr ama ne anlam ifade ettiğinin çözülememesiyle de çok gizlidir aslında. Minarelerden okunan bu aşikâr ama gizli olan ezan muamması insanlığı neye davet etmektedir efendim?

Özkan Günal:

Ezan, Muhammedi davet olup içeriğinde barındırdığı hakikat Muhammedi irfaniyettir. Bu sebeple davet edilen yer yine Hz Muhammet'tir. Ezana icabetle kılınan namaz, asıl davet edilen yere götürecek olan araçtır, amaç değildir.

Bunu şöyle örnekleyebiliriz; şehirlerarası seyahat eden otobüslerin bulunduğu terminalde firma görevlileri terminale gelenleri davet etmektedirler. Şimdi bizlerin davet edildiği yer otobüs müdür yoksa otobüsün götüreceği yer midir? Eğer amacı, otobüsle bir yere gitmek değil sadece otobüse binmiş olmak haline getirirsek davetin otobüse binmeye yapıldığını zannederiz. Oysa davet bizi kendi hakikatimiz olan Muhammedi idrak dediğimiz insanlığımızdır. Bizler bu davetle kendimize çağırılmaktayız. Davetin var oluş sebebi, bizim içinde bulunduğumuz dünya yaşamında kendimize gafil oluşumuzdandır.

Otobüs örneğinden devam edersek biz Ankara'da olmamız gerekiyorken başka bir şehirde yaşadığımız için Ankara'ya davet edilmekteyiz. Niyazi sultan, bu hususun beyanında,

*Hüda davet eder elhamdülillah bu can dosta gider elhamdülillah
Hakikat şehrine çün rihlet oldu gönül durmaz iver elhamdülillah
Duyaldan can u dil vasl-ı habibi hem okur hem yazar elhamdülillah
Yakın geldi tulu'a şems-i ruhum bugün günüm doğar elhamdülillah
Ölüm dedikleridir halvet-i yar kamu ağıyar gider elhamdülillah
Şehadet mansıbidür 'ali mansıp bize veriliser elhamdülillah
Göründü mana yüzünden cemali bozuldu hep suver elhamdülillah
Biliştik hem bunda ihsanlar etti nasibimiz kadar elhamdülillah
Ne gam giderse dünyadan Niyazi visaline erer elhamdülillah*

demektedir. Yani Cenabı Allah'ın hidayeti olan insanlığımıza davetle vazifelendirilmiş olan davetçilerin, davetine icabet etmek ve başlayan yolculuğa dâhil olmak gerektiğini vurgulamaktadır. Davete icabet edip yolculuğa dâhil olmak bizi kendi hakikatimize ulaştıracaktır.

Dembir:

Ezan Allah'ta olmayanları Allah'a davettir aslında ama mahiyeti anlaşılamadığından camide olmayanları camiye davettir haline dönüşmüştür. Hz Resulullah "Rabbim bana kâinatı mescit, ibadet hane yaptı" buyurmuşlardır ve kâinatın her zerresinden okunan bir ezan olduğundan ve bunun işitilmesi gerektiğinden dem vurmışlardır. Hz Habibullah'ın kâinat ibadet hanesinde yaptığı ibadeti eda edebilmek için onun işittiği ezanı işitmek gerekir o halde. Bu nasıl bir ezandır ve nasıl işitilir efendim?

Özkan Günal:

Cenabı Resulullah efendimiz Hira mağarasında tefekkür halindeyken Cebrail as'ın kendisine gelip "Oku" demesi Muhammedi bir davettir. Devamında "Oku, yaradan rabbinin adıyla kendini oku" denilmesi, ezanın bu beyanın tafsilatı oluşu, bu beyanın yani "Yaradan Rabbinin adıyla kendini oku" beyanının tafsilatı oluşu penceresinden bakmak Ezan-ı Muhammediye'yi anlamayı sağlar.

Cenabı Resulullah efendimiz, rabbın adıyla okuduğu kendisini, kendisinden gayrıya bildirmemiştir. O, tevhit adına ne bildirdiyse bildirdiği de, bildirilen de, bildiren de kendisiydi.

Şimdi tutulan bu ışıkla bakıldığında, cümle âlemin Allah'ın zahırlığı olduğunu, Hz Muhammed'in bu zahırlıkta rabbiyle muhatap olduğunu görmekteyiz. Nefsine arif olan rabbine arif olur beyanı, beni gören Hakk'ı görür beyanı bizlere bu gerçeği işaret etmek içindir. Bizlerin Allah'ta olmayışı, hakikat cihetiyle mümkün olmadığı halde gerçekleşmesi, Allah'a muhatap olma yönümüzü yani cüzi irademizi dünya için kullanıyor olduğumuzdan, zan mesafesindedir. Bizler Allah'ın kendisini bilme yönüyle muhatap olmadığımız için varlık sahibi olarak nefsimizi biliyoruz, nefsimizi görüyor, işitiyor, zikrediyor ve seviyoruz. Atadan gelme bir adet inancında bulunduğumuzdan, Allah'ı ötelere ötesinde tasvir ederek batılı yaşıyoruz. Balık bilse de bilmese de denizdedir, denizdir. İşte ezan, içeriğinde, tevhit üzere bulunan insanın ne olduğunu tarif ederek, bizi kendimize yani Allah'a davet etmektedir. Muhatabımızın Allah oluşuna...

İbadet, özü itibarı ile Allah'ın muhatabı olmak olduğundan, bu âlemde nerede, ne hal üzere bulunuyor olursak olalım, muhatabımız Allah olduğundan, âlem bize mescit olur. Çünkü âlem ve yaşam, Allah'ın kendisini muhabbet edişidir. Allah'ı yaşamın içerisinde çıkartmak, yaşamı yok etmek demektir. Bizler,

Allah'ın kendisine muhabbet edişine sınır koyamayız, susturamayız. Kelamın kendisini sarf eden sahibinin karşısında ne gücü kudreti olabilir ki kısıtlama getirsin veya susturabilsin?

Şimdi caminin içerisinde neresinde olursan ol, camide ve dolayısıyla huzurdasındır. Caminin içerisinde illa şurada olman gerekir diye bir kayıt yoktur. Gönül Beytullahı'nı tavaf edenler için de âlem harem-i şerif olduğundan, onların yaşantısının her anı, rabbın muhataplığıdır. Gördüğü hak, işittiği Hak, zikrettiği Hak, sevdiği Hak'tır. İşte bu, ezanın bizi davet ettiği insan denilen haldir. Bu halin içerisinde Rahmaniyyet, Rahimiyet, güzel ahlak, ilim, edep erken, mana bütünlüğü olan Muhammedi irfaniyyet vardır.

Yaratılmışlık denilen her zerresiyle Allah'ın sıfatlarının esma giyerek görünür oluşudur. Her eşya bir sıfattır ve her sıfat kendiliği kadar Allah'ın muhabbetçisi ve ispatıdır. Bizler Allah'ın muhabbetini kendisini muhabbet edişindeki kelimeler olan eşyadan iştiririz. Bu sebeple her zerre Allah'ı tanıttığı için birer davettir aslında.

Bizlerin davet olan bu ezanı işitebilmemizin tek yolu, nefsimize açık olduğu için nefsimizden gayrısını işitmeyen kulağımızı, nefsimize kapatıp Hakk'a açmamızla mümkündür.

Dembir:

Hz Muhammed ezan-ı şerifi ilk Hz Bilal Habeş'e okutmuşlardır ve ezanı kendisinden dinlemek çok hoşlarına gitmiştir. Bilal Habeş azat bir köleydi. Efendimizin hayatındaki hiç bir hadise sadece yaşanmış olsun diye öylesine yaşanmadığına ve hepsinin zahir batın bir manası olduğuna göre, Ezan-ı Muhammedi'nin azat bir köle tarafından okunması hadisesinden ne anlayabiliriz efendim?

Özkan Günal:

Ezanı okumak, kendimizi yaradan rabbin adıyla okumak olduğundan, nefsin esaretinden, nefse ait sıfatlardan arınarak kurtulmadığımız sürece, kalben okunmuş olunmayacaktır. Dilde okumakla kalben okumak arasındaki fark, nefsin kölesi olarak yaşamaya devam etmekle, o kölelikten hürliğe ermiş olmak arasındaki farktır. Cenabı Resulullah efendimizin, Bilal Habeş hazretlerine ezanı okutmuş olmasının arkasında verdiği mesaj tam olarak budur. Çünkü ezan, içerdiği hakikat cihetiyle nefsimizi ölmezden evvel öldürüp, Allah'ta fena bulmayı ve devamında Allah ile olmayı anlatmaktadır. Daveti de bunu başarmış olan mümin kulluğadır.

Ezan içeriğinde zikir birliğine, efal birliğine, sıfat birliğine ve vücut birliğine işaret ederek bizleri kendi ikiliğimizi tevhit etmeye davet etmektedir. Demektedir ki, "Allah zikrinde birdir, filinde birdir, sıfatında birdir, vücudunda birdir. Senin kendine ait zikrin, fiilin, sıfatın, vücudun olamaz, sen Allah'ın tecellisisin. Varlık denilen bu olguları nispet ettiğin için ikiliktesin. Bu olgulardan nefesine değil rabbine şahit olmalısın. Bu şehadeti gerçekleştirdiğinde Allah'tan başka ilah olmadığına kalben şahit olacaksın. Bu şehadet seni cenabı Resulullah'ın bildirdiği tevhitte ve Muhammedi irfaniyetle ziynetleyecek.

İşte o zaman yaşama hür olarak kulluk anlayışıyla yeniden başlayarak Hakk'ın aynası olacaksın. Cenabı Resulullah efendimizin "Sana bakanlar Müslüman olmak istemiyorsa sen henüz iman etmemişsin" beyanıyla vurguladığı imanı gerçekleştirmiş, kendisinden Hak görülenlerden olursun. Sen nefsin ruh, ruhunu nefis eyleyen nur ehli haline bürünürsün, bürünürsün de kendi nefsinden rabbine arif olmayı başararak insan denilen olursun."

Dembir:

Ezan-ı Şerifte her ifadenin birden çok tekrarlanması ve en sonunda tek bir Lâ ilâhe illâallah ile nihayetlenmesindeki sırr-ı hikmet nedir efendim?

Özkan Günal:

Ezan, yaratılmayı ve yaratılmanın ne olduğunu bildiriyor oluşuyla bize varlık esasını anlatmaktadır. Yaratılma, kesret olarak ifade edilir ki kesret yönünde çokluk vardır. Çokluğun var oluş sebebi, Cenabı Allah'ın sıfatlarının çokluğundan gelmektedir. Allah sıfatları cihetiyle çokluk ama birlik olan çokluk, zati cihetiyle tekliktir. Bizlerin kesretten, çokluktan, yaratılmadan söz ediyor oluşumuz Allah'ın sıfatlarından yani bilinecek olan yüzünden söz ediyor oluşumuzdur. Cümle kesret, bir olanın tafsilatı olduğundan, kesrette vahdet zevkidir tevhit. Bilinecek olan tektir, o teki bilecek olduğumuz özellikler çoğuldur. İşte ezan, bize diyor ki enfüsünde, afakında, sükûnunda ve hareketinde ve dahi cümlesinde tecelli eden, tecellisiyle kendi bilinmeliğini murat eden Allah'tır. Kelimeler ne kadar çok olursa olsun, cümlesi konuşanın kendisini ifade şeklidir.

Dembir:

Efendim, şifre mesafesinde olan ezanı bize mana cihetiyle biraz görülür kılabilir misiniz?

Özkan Günal:

Ezanın davet ettiği yer mahiyetinde taşıdığı hakikat sırrıdır ki bu sır:

EZAN

Allah 'u Ekber
Eşhedü en la ilâhe İllallah
Eşhedü Enne Muhammeden Resulullah
Hayye ale's-salâh
Hayye ale'l-felâh
Allah-u Ekber
Lâ ilâhe İllallah

*

Allah 'u Ekber
Evvel

Allah 'u Ekber
Ahir

Allah 'u Ekber
Zahir

Allah 'u Ekber
Batın

Eşhedü en la ilâhe İllallah
Zaman Allah'ın kendiliğidir

Eşhedü en la ilâhe İllallah
Mekân Allah'ın kendiliğidir

Eşhedü Enne Muhammeden Resulullah
Hakikati Muhammediye

Eşhedü Enne Muhammeden Resulullah
Tafsilatı Muhammediye

Hayye ale's-salâh
Kendimizi keşfetmeye

Hayye ale's-salâh
Kendimizi seyretmeye

Hayye ale'l-felâh
Kendini kayıtlamaktan kurtul

Hayye ale'l-felâh
Kendine müstakillik verme

Allah 'u Ekber
Tecelli eden Allah'tır

Allah 'u Ekber
Tecellisi de kendisidir

Lâ ilâhe İllallah
Varlık kendisidir.

Allah'ü Ekber

Allah birdir
Evvel

Allah'ü Ekber

Allah birdir
Ahir

Allah'ü Ekber

Allah birdir
Zahir

Allah'ü Ekber

Allah birdir
Batın

Allah, evveli olmayan, sonu olmayan, zahiri ve batınında yine kendisi olandır. Allah, yaratılmamıştır O, Allah olduğu için vardır ve varlığı kendiliğindedir. Varlığı kendiliğinden olduğu için varlığının sonu da yoktur. Allah'ta zaman ve mekân yoktur. Allah zaman ve mekân üstüdür, o andadır yani her daim var olan, var olacak olandır. Zahir denilen yaratılmışlık Allah'ın yaratmasıdır. Yaratılmışlığın varlığı, kendisini yaratan Allah olduğu için Allah ile vardır ve varlığının Allah'a zorunluluğu vardır. Allah'ın yarattığına zorunluluğu olamaz. Yaratılmışlık, yaratılmışlığa yani zahire çıkmadan evvel de Allah'ta vardı. Bu sebeple yoktan var olmamıştır, vardan varlık âlemine çıkmıştır.

Bizlerin kendimiz dediğimiz yaratılmışlığımız Allah'ın zatında batın halde iken, Allah'ın bilinmeyi istemesiyle zatının sıfatına tecelli etmesi sonucu zuhura gelerek fiil ismini almasıdır. Varlığımızın varidatı yani batınımız yine kendisidir. Bu sebeple zahir olan görünürlüğümüz de, batın denilen asıl öz benliğimiz de Allah'ın yaratması olup, hakikatte yaratılma gayrılık değil aynılıktır. Allah, kendisinden ayrı ikincil bir varlık yaratmamıştır. Yaratılma Allah'ın kendisini, zahir âlemi yaratarak görünür kılmasıdır. İşte bu yüzden Muhammedi davet olan ezan-ı Muhammediye'de dört sefer Allah'ü Ekber denilmektedir.

Evveli kendisi; Allah bizleri yaratmadan öncede vardı.

Ahiri kendisi; Bizim varlığımız fanidir, ancak Allah bakidir. Bizler fenaya erince de Allah var olmaya devam edecektir.

Zahiri kendisi; Bizim nefsimiz ikilik değildir. Nefsimiz maddesel âlemde görünürlüktür ve görünen kendisidir. (Allah hiçbir surete benzemez lakin bütün suretler Allah'a benzer)

Batını kendisi; Varlığın esası, görünen nefsanîyet değildir. Varlık nefsanîyet elbisesini giyen batındaki yani nefsanîyetin içindeki asıl varlıktır. Bu varlık Hak esması alır ki içi Hak'tır. Görünen nefsanîyet dışı varlıktır ki esması halk'tır.

Şimdi, bizlerin gündüz vakti gördüğümüz eşya, güneşin doğumuyla, eşyayı görünür kılmasındandır. Güneş doğar, karanlığı aydınlatır ve ışığıyla eşyadan yansıyarak eşyayı görünür kılar. Bizler görüneni eşya olarak biliriz ve eşyayı gördüğümüzü zannederiz. Zannederiz diyoruz çünkü bu sadece zandır da ondan. Eğer güneş doğmasaydı bizler karanlığın içinde eşyayı görebilir miydik? Hayır göremezdik. Eğer görünen eşya olsaydı o halde görünürlüğü güneşin doğumuna bağlı olmaz, karanlığın içinde de görünmeye devam etmesi gerekirdi. O halde bizlerin eşyayı görebilerek o eşyada gördüğümüz, aslında eşyayı görünür kılan güneştir. Eşya güneşin görünür halde isim almasıdır. İşte Allah, görünür hale geldi ve biz ona eşya diyoruz, dağ diyoruz, taş, ağaç, kuş, insan ve ben diyoruz. Tüm bunlardan görünen yani kendi varlığını ispat eden Allah'tır.

Evveli de, Ahiri de, Zahiri de, Batını da kendisidir ve tektir. Allah iki yaratmamıştır, yaratılmışlığa çıkmıştır.

Eşhedü en la ilâhe İllallah
Şahidim ki Başka İlah Yoktur
Zaman Allah'ın kendiliğidir

Eşhedü en la ilâhe İllallah
Şahidim ki Başka İlah Yoktur
Mekân Allah'ın kendiliğidir

Zaman dediğimiz kavram Allah için düşünülemez yani Allah zamana bağlıdır denilemez çünkü zamanı yaratan da Allah'tır. Allah ile tevhit edildiğinde zaman andır. An, zamanın aslıdır ve bizim algımızdaki zaman anın tecellisiyle kavranabilmektedir, gayrı değildir. Evvel ve ahir... Bizdeki zaman kavrayışı "**An**" olgusunun çoğaltılmasıdır. Bizim için dün ve yarın kavramları vardır ki bu kavramlar yaratılmışlığın getirisiidir. Bu kavramların aklımızca var edilmesi Allah'ın zaman kavramının içinde, zamanın ayrı kendisinin ayrı oluşu zannını doğurmaktadır. Şimdi, dün dediğimiz zaman dilimi nerede? Yarın dediğimiz zaman dilimi nerede? Her ikisi de sınırı olmayan ölçsüzlüğüyle bulunduğumuz anın içinde değil mi? İşte bu sebeple zaman yaratılmanın temelini oluşturmaktadır ve Allah zaman denilen "**An**" kavramıyla kendisini ispat etmektedir.

Mekân kavramı ise maddeselliktir. Mekânı sadece bir alan, bir ev, bir meydan olarak düşünürsek kavrama kısıt getirmiş oluruz. Mekân yaratılan her şeydir ve yaratılmış olan latif, kesif tümü mekândır. Zahir ve batın... Dünya mekândır, eşya mekândır, beden mekândır, hava, su, ateş, toprak ve kısa tanımıyla bilinmeğin zuhuru olan yaratıcı Rabbin, sıfatlarının tümüdür.

Zaman, zatın sıfatına tecellisiyle an kavramının tafsilata çıkışı, mekân beraberinde sıfatların fiiliyatta işlevselliğidir. İşte Allah, zaman ve mekân kavramlarıyla zikrettiğimiz tecellisinden kendisini ispat etmektedir. Gayrılık bizim zannımız nispetindedir. Bizler varlığımızın an mesafesinde kendiliğimizde Allah'a şahit olmalıyız. Ancak o zaman iman ehli olabiliriz.

Eşhedü enne Muhammeden Resulullah
Şahidim ki Muhammed Resulüdür
Hakikat-i Muhammediye

Eşhedü enne Muhammeden Resulullah
Şahidim ki Muhammed Resulüdür
Tafsilat-ı Muhammediye

Zaman ve mekân kavramları üzerine inşa edilmiş yaratılma denilen, Allah'ın zatının sıfatına tecelli ederek fiil esmasıyla görünür olmasıdır. Bu âlemin, sıfatlar âlemi oluşunun sebebidir. İlk yaratılan yani

cümle sıfatların cemi olan zat tecellisi Hakikat-i Muhammediye esmasıyla zikredilir. Bizim algımızdaki zamanın batını olan "**An**" tabiri Hakikat-i Muhammediyede mevcut olduğundan dolayı var olabilmektedir. Bizim varlık dediğimiz mekân kavramı da yine Hakikat-i Muhammediyede mevcut olduğu için varlık âlemi oluşabilmektedir. Bu sebeple, anlamalıyız ki kendimiz ve bu âlem cümlesi varlık aynasında Hakikat-i Muhammediyenin yansımından başka bir şey değildir.

Varlığın zahire gelmediği an ve varlığın zahir olduğu zamanla mekân zikredilmektedir. Varlık, Hakikat-i Muhammediyenin tafsilata çıkararak Tafsilat-ı Muhammediye ismini alışıdır. Bunu az önceki güneş örneğiyle anlatırsak, Hakikat-i Muhammediye güneştir, güneşin görünür kılmasıyla kendisini görünür kıldığı eşya ise Tafsilat-ı Muhammediyedir. Bizlerin kendi aslımız dediğimiz asıl varlığımız yani zamana ve mekâna kayıtlı olmayan özümüz ve nefsimiz... Tevhit bu gerçeği keşfederek şahit oluşumuz sonucu gerçekleşen ilahi erdemdir.

Hayye ale's-salâh
Haydi, Namaza
Kendimizi keşfetmeye

Hayye ale's-salâh
Haydi, Namaza
Kendimizi seyretmeye

Bizlerin kendimizi keşfetmesi, kendi zahiri yönümüzü değil aslımızı yani zaman ve mekân kavramlarıyla sınırlı olmayan Hakikatimizi keşfetmektir. Bizler Hakikatin zuhuru, Hakikatin kendisiyiz. Kendiliğimize gafil olduğumuz için kendimize müstakillik vermekteyiz. Kendimizi keşif, bizi varlığın esasını keşfetmeye yani Hakikat-i Muhammediye'yi keşfetmeye götürecektir. Fiilin ardında sıfat, sıfatın ardında zat ve biz bu zat ismiyle tarif etmeye çalıştığımız asıl olanız. Kendimizi, asıl olanın maddesel boyut olan dünyada bulunuş halimizden ibaret zannetmekten geçip, bu bedenle bedenlenen zatlığımız olan Hakikat-i Muhammediyeyi keşfedince, sıfatlarımızdan fail olanın yani o sıfatlarla gören, işiten, söyleyen, dileyen, bilen, kadir olan ve diriliğiyle tecelli eden öz benlik denilen kendiliğimizi keşfetmiş oluruz. Bu keşif bizi, varlığı görünenle değil o varlıkla görünür olanı müşahedeye ulaştırır. İşte, ancak o zaman Tafsilatımız olan nefsimizde kendi aslımıza nazar kılarak eşyayı değil o eşyada güneşi yani zatı görürüz. (Nefsine arif olan ancak Rabbine arif olur.)

İşte, arif sözü bu gerçeği keşfetmiş olanın aldığı esmadır. Cüzü küle tabi kılıp kül ile bakınca külün kendisini seyridir bu... Allah, varlık aynasına baktı ve aynada kendisini gördü. Aynada görülen kendisi olduğundan bu görünürlük ne aynısı ne de gayrısıdır. Aynada görünenin kendisine ait zatlığı olmaz.

Aynadaki görünürlüğün zatlığı, aynaya bakanın zatlığının yansımasıdır.

Aynadaki görünürlüğün sıfatı, aynaya bakanın sıfatının yansımasıdır.

Aynadaki görünürlüğün fiili, aynaya bakanın fiilidir.

Şimdi, bizler işte o aynadaki yansımaya ben demekmeyiz çünkü varlık denilen olgu Allah'ın vücut, sıfat ve fiil giyinmesidir ve bunlar kendisinden gayrı bir yerden alıp giyinmesi değil kendisinde mevcut olanla zahir olmasıdır. Yaşam namazdır ve yaşam varlığın varlık âleminde varidatını ispat etmesidir.

Hayye ale'l-felâh

Haydi, kurtuluşa
Kayıtlamaktan kurtul

Hayye ale'l-felâh

Haydi, kurtuluşa
Kendine müstakillik verme

Bizler kendimizi evvel ve ahir kayıtlarında babadan olma anadan doğma olarak başlangıcımız ve ölümle gelen sonumuz olduğu zaman kayıtlarında sınırlıyoruz ve Allah'ın evveliyle son olmayışı bilgisiyyle kıyaslayıp bu sayede kendimize ayrılık zannı yüklüyoruz. Benim evvelim var çünkü beni Allah yarattı, benim sonum var çünkü öleceğim ama Allah ölümsüzdür bakidir. O halde ben Allah diye zikrettiğimden ayrım, Allah ayrı ikiliğinde kendi varlık esasımıza gafil bulunuyoruz. Zaman başlangıç ve son arasında sıkışmış tümlük değildir zaman aslı olan an kavramının tafsilatıdır. Bu anlayışı terk etmek bizi anı yaşayarak o anda zamansızlığın sahibi olan Allah'ı tanımaya ve kendimizin Allah'ın tecellisi olduğumuzu keşfederek şirkimizden kurtulmaya götürecektir. Kendimizi zamanla kayıtlamayalım. Allah evveli ve ahiri kendisi olandır yani evveli ve ahiri olmayandır. Bizler maddeliğimizin başlangıcından önce de şimdiki halimizle vardık, maddeselliğimizin fenası gerçekleşince de şimdiki halimizle var olacağız. Bu yönümüzle Rabbimize arif olmalıyız.

İşte, varlığın temeli olan zaman kavramında ulaştığımız bu görüşü şimdi bir diğer temeli olan mekân kavramında da kullanarak kendimizi görülen nefsanîyet zannından kurtararak şirkimizden arınıp tevhide ermeliyiz. Biz nasıl ki zamanla kayıtlı değilsek aynen mekân olan bedenimizle de kayıtlı değiliz. Beden, şu an mevcut olduğumuz dünyada giyilen elbisedir. Varlığın ne olduğunu anlamış oluşumuzla bakarsak kendimize, kendimizin beden değil bedenimiz olduğuna keşfederiz. Allah suretimiz değildir lakin bu suret onun suretidir. Biz giydiğimiz elbise değiliz lakin elbise bizim giydiğimiz ve giyerek görünür olduğumuz elbisemizdir. İşte, nefis tıpkı giydiğimiz gömlek gibidir lakin gömlek gibi çıkartmadığımız için varlığın esası o zannediyoruz. Kendimizi varlığın temeli olan zaman ve mekân kaydından kurtarmaktır gerçek kurtuluş. Tevhit ikiyi birlemektir ve bu birlemek Allah ile insan denilenin birliğidir. Allah ile insan demek, buzla su demektir.

Allah'ü Ekber

Allah birdir
Tecelli eden Allah'tır

Allah'ü Ekber

Allah birdir
Tecellisi de kendisidir

Evveli, ahiri olmayan Allah evvel ve ahir yönleriyle teşbihe çıkıp kendi bilinmekliği için bilinecek özelliklerini var kılmış yani varlık giyinmiştir. Ben gömlek değilim ama gömlek benim gömleğim ve giyerek görünür halimdir. Gömleğe, giyenden ayrı varlık vererek gömleği giyenden ayırmak iki bakmaktır gibi...

Gömleği giyen, gömlekle görülen ve gömlek birdir. İşte, bizim bizliğimiz Allah'ın kendisini muhabbetidir, ispat edişidir, bizimle zahir oluşudur.

Bizimle kurduğu yaratılış ahkâmında başlangıcımızda, sonumuzda ve ikisinin arasında her anda tecelli eden kendisidir. Bizim bizliğimiz bir ömür boyunca her anı Allah'ın an kavramında bizlik sıfatının zahirliğidir. Ben, ben olarak Allah'ın doğumumla ölümüm arasındaki her anımdaki halimle Allah'ın bir sıfatı olduğum için var olabiliyorum. Doğumumdaki başlangıcım Allah'ın anlığında var idi, bir, üç, on, yirmi, elli ve ölüm anımdaki zaman dilinin her bir anı, Allah'ın anlığında mevcut bulunduğundan zahir olabiliyorum. Zahirliğim, zaman kaydı evveli ve sonu olmayan Allah'ın bakılığının ispatıdır ve Allah ben olarak kendisini zikirdedir. Bu o kadar öyledir ki benim ben değişim kendim ben değişime gafil olsam dahi Allah'ın kendisini zikredişidir, Allah'ın benimle ben değişidir. Bu sebeple bizim zahirliğimizde zahir ve batın kendisi olduğu için zahirlik ve batınlık kayıtlarıyla kayıtlanamayacak olan Allah'ın bizimle zahire gelerek yine kendisini muhabbet edişidir. Bizim kendimizi muhabbet edişimizde zahir olan kelimeler neyse biz de Allah'ın kendisini muhabbetinde zahir olan Allah kelimelerimizdir. Biz tecelliyiz ve bizimle tecelli eden Allah'tır. Tecelli eden de tecelli olan bizler de gayrı değiliz. Zamansızlığın zamanla, mekânsızlığın mekânla tecellisiyiz, o kadar...

Lâ ilâhe illallah

Allah'tan başka ilah yoktur
Varlık kendisidir.

Evvel, ahir, zahir, batın kavramları bir olguyu tanımlayabilmek için sarf edilen esmalardır. Cümle esmanın müsemması yani o esma ile bilinir olup o esmayı giyinen, bir olan Allah'tır. Allah vardı gayrı hiçbir şey yoktu ve hala gayrı yoktur. Bizim bu âlemde kendi tafsilatımızı görmekten başka yaptığımız hiçbir şey yok. Kendimizi görüyor, kendimizi işitiyor, kendimizi zikrediyor, kendimizi diliyoruz. Biz âlem olan tafsilatımızda kendimizle muhatap oluyoruz. Bizim bizliğimiz öyle bir bizlik ki bizden gayrı hiçbir şey olmadığı gibi zaman ve mekân kaydımızda yok. Biz evvelsiz, ahirsiz, zahirsiz, batınsız biziz. Biz cümlesiyiz. Konuştuğumuz kelimeler konuşmadan önce de bizdeydi konuştuktan sonra da, bizde. Konuşurken anlatmak için sarf ettiğimiz cümleler neredeydi? Batınımızda. Batınımızdan çıktığında o kelimeler bizden gayrı mı? Hayır, bilakis bizizdir. Peki, konuştuk yani batınımızdan çıktı yok olup gitti mi yani artık konuştuğumuz kelimeler kayboldu mu yoksa konuşmuş olsak dahi hala batınımızda mı? Evet, gitmedi, kaybolmadı, hala batınımızda. İşte şimdi bu gözle bakarsak kelimelerimizin evveli, ahiri, zahiri, batını var mı yoksa anlatabilmek için mi bu tabirleri kullanıyoruz? Anlatabilmek için.

Âlem, eşya, zaman, mekân, yaşam Allah'ın kendisini muhabbet edişinde kelâm mesafesindedir ve Allah'ın evveli, ahiri, zahiri ve batını yoktur cümlesi kendiliğindedir. Allah yaratılmışlığa çıkarak ispat âleminde kendisini bütünden zikirdedir. İnsan bilinmek isteyen Rabbini kendisinden bilerek, Allah'la Allah'ı zikredendir, sevendir, muhabbet edendir. İnsan bilinmek isteyen Rabbin kendisini bilen, zikreden, seven, muhatap olan yönünde aldığı isimdir.

Dembir: Eyvallah efendim, gönlünüze sağlık. Bildirdiğiniz hakikat sırları için teşekkür ederiz.

SİZDEN GELENLER

Ezan-ı Muhammed okundu bize
Duyuruldu varlıktan geçtik birlikte
Üfledi ruhundan kalplerimize
Cümleden zahirdir Zakir zikrullah.

Ben dediğimize tövbeler ettik,
Nefsimize zikri talim ettirdik
Zuhuru cihanda seyran eyledik
Cümleden zahirdir faildir Allah

Gizli olan sırlar ayana geldi
Aşkın narı yaktı küle çevirdi
Cemal cezbesinde hayran eyledi,
Cümleden zahirdir mevsuftur Allah

Allah-u ekberdir cümle cihanda,
Gayrı kalmadı bu varlık dağında,
Enfüs afak her ne varsa batında,
Cümleden zahirdir mevcuttur Allah

Zatı Hak kapladı tüm varidatı
Kıyamet kopardı Kahhar esması
Kendi sordu kendisi cevapladı
Cümleden zahirdir illa hu Allah

Aydınlandı gece kaldı hükümsüz,
Halil deminde şad oldu gönlümüz.
Ali esmasını aldı özümüz
Cümleden zahirdir teşbihte Allah

SİZDEN GELENLER

Ezan-ı Muhammediye, bilindiği üzere Allah'ın kulunu kendisine yakın eden bir davettir. Aynı zamanda bu davet sadece kendi işittirdiklerine olan bir lütfudur. Bir talibin hakikatte Ezan-ı Muhammediyeyi işitmesinin yolu bir Mürşid-i Kamile yönelip intisap etmektir. Efendim bize de bu Ezan-ı Muhammediyeyi işittirip meydanına dâhil eyledi. Ezan-ı Muhammediye,

Mürşid-i Kamil'in bildirdiği seyri sülüktür.
Allah'ın bilinmeklik muradıdır.
Allah'ın kuluna olan tenezzülüdür.
Allah'ın kula olan muhabbetidir.
Allah'ın tenzihteki, teşbihteki ve tevhitteki halinin zikridir.
Kulun Allah'a olan ebedi yolculuğudur.
Kulun Allah'ı seyir, Allah'ta seyir, Allah ile seyir yaşantısıdır.

Allah'ı Ekber dendiğinde Allah ve Ekber ifadelerini açıklamak gerekir. Allah, ismi azam, ismi zattır. Cümle isim ve sıfatlarını kendisinde cem edendir. Zatına ait cümlesini varlığında mevcut kılandır. Ekber: Büyüklük, yücelik anlamında, hatta en büyük, pek yüce ifadeleri kullanılmaktadır. Bu da sıfat olan Ekber ifadesi bir sınırı olmayan büyüklük ve yücelik ifadesini anlatmaktadır. Allah'ı Ekber dendiğinde; Allah tekdir, eşi ve benzeri yoktur. Allah evveldir, ahirdir. Allah zahir ve batındır. Allah vardır gayrisi yoktur. Allah, şekilden, suretten, zamandan ve mekândan münezzehtir. Allah hiç bir şeye benzemez. Allah zatıyla her zerreyi kaplayandır. Allah ulûhiyet sahibidir. Allah hamd sahibidir.

Bir efendiye tabi olan talip efendisinden Ezan-ı Muhammediyeyi işitmeye başladığında artık yüzünü Allah'a yöneltmiştir. Artık nereye yönelirse yönelsin Allah'a yönelmiş ve kıblesi Allah olmuştur. Kıblesi Allah olanın secdesi de Allah'a olur. Talip efendisinin bildirdikleri doğrultusunda Allah'ı Ekber demeye başlamıştır. Ta ki tecellisine varıncaya kadar. Bu geçen sürede talibin niyeti neydi? Cemal-i yâre ermekti. Cemal-i yâre ermenin yolu da ölmezden evvel ölmeyi gerçekleştirmektir. Talip Allah'ı Ekber diyerek, cümle fiillerde fail benim anlayışından cümle fiillerde fail ancak Allah'tır anlayışıyla müşahedeye ve keşfe başlamıştır. Sonra cümle sıfatlarda mevsuf olan bendim, anlayışından cümle sıfatlarda mevsuf olan ancak Allah'tır anlayışıyla burada da müşahedeye ve keşfe başlamıştır. Daha sonra bakar kendisine, bu vücutta mevcut olan bendim, anlayışından bu vücutta mevcut olan ancak Allah'tır anlayışı ve keşfiyle kendi varlığından soyunup Allah'ta yok olmaya başlamıştır. Artık ben yok sen varsın secdesini gerçekleştirmiştir. Fail, mevsuf, mevcut ancak Allah'tır. Varlık sahibi Allah'tır. Bu idraki oluşturan artık Allah'ı Ekber kelamının tecellisine varmış, Allah'ın ulûhiyeti aşikâr olmuştur.

Talibin Allah'ı Ekber kelamının tecellisine ulaşırken talipte birtakım oluşumlar gerçekleşmektedir. Talip bu yolculukta Allah'ın Ekber oluşunu keşfettiği ve müşahadesi doğrultusunda Allah'a olan rağbeti çoğalmıştır. Bu rağbeti kendisindeki acziyetini gösterdikçe yokluğa doğru meyletmıştır. Talipte samimiyet, teslimiyet, sıddikiyet oluşmakta, biryandan Allah'ın boyasıyla boyanıp ve kendisinde Muhammedî ahlak oluşmaya başlamıştır. Artık kendisine ne isabet ederse etsin her şeyi Allah'tan bilen bir hakiki imanı oluşturmanın gayreti başlamıştır. Bu iman kendisini Ekber olan ulûhiyet sahibi olan Allah'a ulaştıracaktır. Artık talip Allah'ı Ekber diyerek aşkı niyaz etmiştir. Tecellisinde de aşka ulaşmak vardır. Efendimin himmetiyle bu aşka talip olduk tecellisiyle de hem dem olmanın gayretiyle. Hu efendim.

Atamer Sencer

SİZDEN GELENLER

Hayye ale's-salâh (Haydin namaza)

Hayye ale'l-felâh (Haydin kurtuluşa)

Ezanı Muhammediye Hakk'ın kendisini bilmeye davet etmesi ve çağırmasıdır.

Hayye ale's-salâh namaza davet Allah'ın huzuruna davettir miraçtır.

Bu davete gerçekte uymak ve miracı gerçekleştirmenin yolu Mürşid-i Kamil'in bildirdiklerine tam bir teslimiyet ve göstermiş olduğu erkân üzere bulunmaktır. Daha önceki yaşantıyı yani anlayışı terk ile nispet edilen fiillerden nispet edilen sıfatlardan nispet edilen vücuttan yani kendine varlık vermekten geçip, gerçekte var olanı tanımakla olur.

Hayye ale'l-felâh yani kurtuluşa ermenin tek yolu budur. Yunus Emre Hz. beyanı ile

*Aşk imamdır bize gönül cemaat
Kiblemiz dost yüzü daimdir salât*

*Can dost mihrabına secdeye vardı
Yüz yere uruban eder münacat*

*Beş vakt tertibimiz bir vakte geldi
Bir bölük oluban kim kıla taat*

*Şeriat ey dür bize şartı bırakma
Şart ol kişiyedir eder hıyanet*

*Dost yüzün görecek şirk yağmalandı
Onun için kapıda kaldı şeriat*

*Münacat gibi vakt olmaz arada
Kim ola dostla bu demde halvet*

*Kimsene dinine hilâf demeyiz
Din tamam olunca doğar muhabbet*

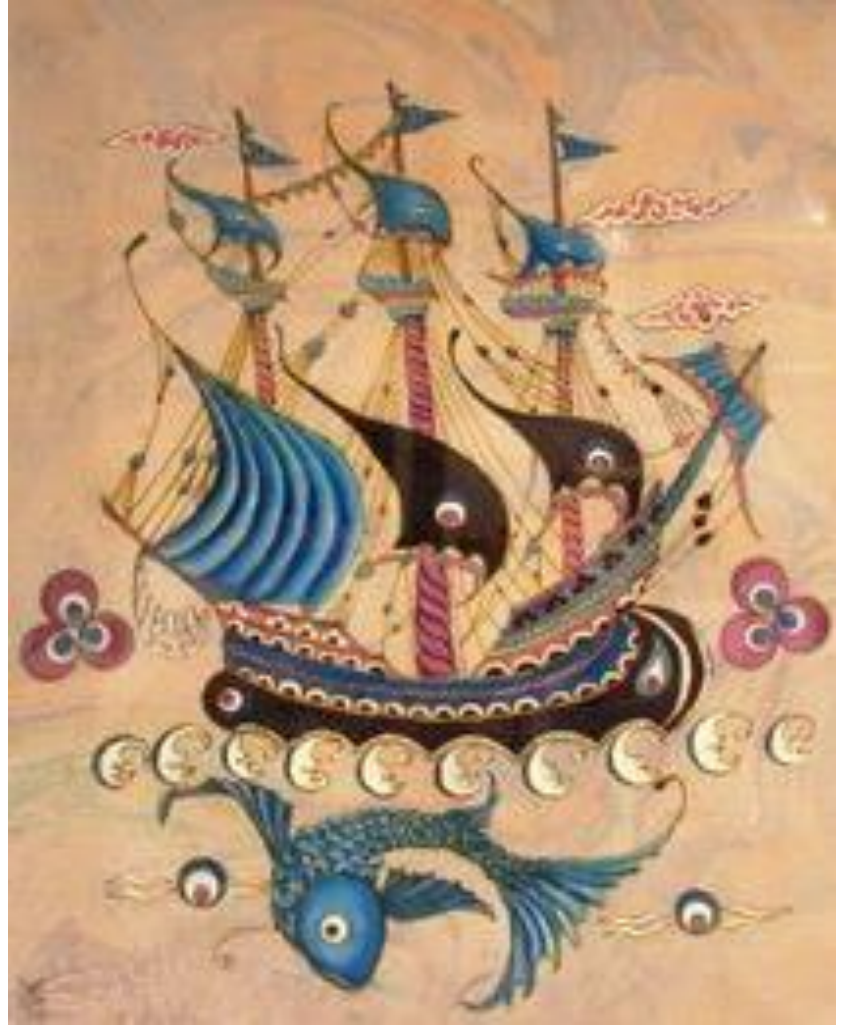
*Erenler nefesidir devletimiz
Onun için fitneden olduk selâmet*

*Kâlû beli dedik evvelki demde
Dahi bugündür ol dem ü bu saat*

*Doğruluk bekleyen dost kapsında
Gümânsız ol bulur İlâhî devlet*

*Yunus öyle esirdir ol kapıda
Diler ki olmaya ebedî rahat*

Ancak Mürşid-i Kamil'in imamlığında onun gönlünde cemal cemale daim olan ruhun namazını kılarak kurtuluşa ermiş oluruz. Hu

Serdar-Burcu Türksün

SİZDEN GELENLER

EZANIMIZ OKUNDU...

İnsan denilen varlık bilsin ya da bilmesin her daim bir arayıştır. Değil mi ki bu âleme insan suretinde geldi, onun arayışı hiçbir zaman bitmez. İnsan çoğu zaman bir arayış içerisinde olduğunu da bilmez, bilse de ne aradığının farkına varmaz. Gerçekte insanın bu arayışının sebebi Allah'ın bilinmeyi murat edişidir. Bu muradın gerçekleşeceği yer insan olduğu ve insan Allah'ın muhatabı olarak var edildiği için arayış içindedir ve arayışı hiç bitmeyecektir.

Esfel boyutunda bu arayış, insanın geldiği maddi boyutta peşin olarak tattığı dünyevi zevkler dolayısıyla hep dünyaya yöneliktir ve daha fazlasını elde etmek için oraya yönelir, kendine hedefler koyar, koyduğu hedeflere ulaştıkça hep daha fazlası için yeni hedefler önüne çıkarır. Rahmetullah-i Aleyhim, Efendi Baba'mın da buyurduğu gibi, bu hedeflere her ulaştığında "Bu da değilmiş, bu da değilmiş" der. Ancak bu hedefler hiç bitmez ve bir arzular, beklentiler girdabında ömrünü heba eder.

Ta ki o kutlu gün gelene kadar, öyle bir kutlu gündür ki o, yüce Mevla'nın hidayeti ona erişir de menkıbelerde anlatılan o Arif, Kamil zatlardan biri karşısına dikiliverir ve o nasipli, kısmetli kişi o güzeller güzelinin muhabbetine mazhar olur. Kamil insanlardan sadır olan sözler ruhludur, bu sebeple ruhlara dokunur denilmektedir. Bir söz ruha nasıl dokunur? Sözün ruha dokunması ne demektir?

O yüceler yücesinin sözlerini işiten kişinin içinde sanki o güne kadar varlığından hiç haberdar olmadığı küçük küçük bir kuş çırpınmaya başlar. Nedir bu içinde hissettiği şey? O güne kadar hiç hissetmediği bu çırpınış, bu sıcacık kıpırtı nedir? Bir kafesin içine hapsolmuş bu küçük çaresiz kuş sanki annesinin sesini duymuşta "Gel, ne olur beni kurtar, buralarda bir başıma kaldım, sensiz ne yaparım, gel beni kurtar" diye ağlayıp kafesin içinde oradan oraya kendini atmaktadır. O kuşun feryadı, o insanın içinde dert olur, gözünden yaş olur akar. O kuşun ümidi o insanın içinde sevinç olur, o sevinçle elini kolunu nereye koyacağını şaşırır. O kuşun samimiyeti, o insanda küçük küçük bir çocuğun babasına olan masum bakışları oluverir.

İşte o, ten kafesine hapsolmuş ruh kuşudur. Aslından, varlığının kaynağından haber almış da geldiği yere varma ümidi ile çırpınmaya başlamıştır. Ama ne yapsın ki kafesin içindedir ve oradan çıkış nice olur bilemez.

Bu âleme insan suretinde gelmiş bir varlığın başına gelebilecek en güzel şey, ona sunulabilecek olan en büyük nimet, bir Mürşid-i Kamil'e yolunun uğraması, o sultanlar sultanının muhabbetiyle ruh kuşunun aslına varmak ümidi ile çırpınmaya başlamasıdır. Kamil insanların bu seslenişine, bu muhabbetine, onların âlemlere rahmet olarak bu âleme yaydıkları o kutlu sözlere Ezan denilmektedir.

Ezan zahirde namaza davet, ancak ve ancak gözlerin nuru namaz ile Allah'a varılabileceği için gerçekte Zat-ı İlahi'ye, Hak Teâlâ'ya yani Allah'a davettir. Allah'ın rahmet eli, Allah'ın ipi olan Mürşid-i Kamiller bu kutlu muhabbetlerini hiç esirgemedi kim olduğuna, ne olduğuna, ne halde olduğuna bakmadan tüm insanlara yaparlar, o her biri birer inci mercan olan hikmetli sözlerini her insana sunarlar. Bu sebeple bu ezana dış Ezan denir. Çünkü bu ezan istisnasız herkese, tüm âlem-i cihana yapılan bir davettir. Zahir ahkâmda günde beş vakit tüm insanlara okunan ezan Mürşid-i Kamillerin bu muhabbetlerini, bu çağrılarını, bu mübarek davetlerini remz eder.

"Ya Rabbi, burası kuş uçmaz kervan geçmez bir yer, benim sesimi kim duyar...
Sen seslen, benim işittirdiklerim sana gelecekler"

Kuşlar da uçar, Kervanlar da gelir geçer o yüceler yücesinin huzurundan. O'nun yaydığı nurdan, O'nun saçtığı Kevser'den Yüce Allah'ın işittirdikleri bir bir gelir nasiptar olurlar.

Zahirde ezan okunduğunda, Allah'a inanan, ondan sakınan ve onun rızasını kazanmayı dileyen inancmış kişilerin namazlarını kılmak için camiye koşuşturmaları gibi, ruh kuşuna, can suyu olan, o Mürşid-i Kamil' in muhabbeti erişmiş kişi de o muhabbetten asla ayrılamaz. O sözleri yine duymak için koşuşturmaya başlar. O'nu arar, O'nu sorar, O'nu özler, O'nu izler olur. "Ah ne olur, yine duysam onun sesini, yine bana bir şeyler söylese" diye onun hasretini çeker olur. O'nun bir tek sözünü duyabilmek için kelimenin tam anlamıyla ağzının içine bakar olur. Onun bulunduğu yerlere gider, gelir mi acaba diye yollarını gözler. O'nu görünce içi içine sığmaz olur, kalbi heyecanla atar, her sözüne hayran olur. O çırpınıp duran küçük kuş, gün gelir muradına erer de o güzel Mürşid-i Kamil onu teveccüh odasına alır, ona aslını, hakikatini, öz yurdunu bildirir, onu meydanına, evlatlığa kabul eder. Bu çok büyük bir devlet, çok büyük bir nimet, paha biçilmez hazinelerin yanında değersiz bir teneke parçası bile edemeyeceği Allah'ın bir büyük lütfudur.

"Sen miydin o meğer? Sen miydin o bana seslenen, beni çağıran? Senin miydin duyduğum o güzel ses? Burada, bu kafesin içinde yapayalnız, çaresiz otururken, beni buldun, benim için geldin, beni unutmadın. Beni buralarda bırakmazsın, beni benimle, çaresizliğimle, sensizliğimle baş başa bırakmazsın, değil mi? Ben ki senin evladınım, senim, seninim, sendenim, sensiz bir hiçim, seninle varım, beni buralarda bırakmazsın, değil mi? Al beni buralardan, sana giden yollara kurban olayım, beni de yanına al, beni sensiz bırakma"

İşte o, ruh kuşuna aslı, hakikati, özü bildirilen, o nasipli, kısmetli kişinin yapılan bu çok değerli davetin peşinden gitmesi, o davete icabet etmesi ve Mürşid-i Kâmil'in meydanına kabul edilmesi, o kişi için okunan İç Ezan'dır. Zahirde de "Kamet Getirmek" olarak isimlendirilen bu iç ezanı, sadece namazını kılmak üzere camiye gidenler duyar ve o ezanla namazları başlar, Hakk'ın huzuruna durular. Bu okunan iç ezandır, çünkü bu ezanla içeriye doğru bir yolculuk başlar. Seyri-i Sülük olarak isimlendirilen bu manevi yolculuk kendi içinde, o ruh kuşunun kafeste çırpınısını, aslını özleyişini, feryat edişini hissettiği yerden başlar ve o kafesin parçalandığı, ten gömleğinin yırtılıp o küçük kuşun aslına doğru kanat açtığı ve yine aslını kendinde bulduğu yere kadar devam eder. Aslını arayan o insan, aslına erene kadar hep o arayış içinde olur. Aslına erdiği zaman ise aslının zevkinde son olmadığı için, içenin içtikçe içesi geldiği gibi daha çok içmek, daha çok yanmak, daha çok tadına varmak için arayışı hep devam eder. Bulmak için arayan, bulduktan sonra da bulunduğu için aramaya devam eder. Allah'ta son yok ki, O'nu aramakta, O'nu keşfetmekte, O'na ait zevkleri daha çok arzulamakta son olsun...

Ezanımız okundu, Kametimiz getirildi.

Uyduk hazır olan İmamımıza, Rabbimize, Aşkımıza, Sevdamıza, Maşukumuza, Efendibabamıza.

Daim namazımız başladı.

Allah için yaşamaya, Allah ile yaşamaya...

Rabbim hakikatini Hakkel Yakın yaşayanlardan eyleye.

Hu.

Okyanus Selim Ertan

Ben dert ile ah ederdim derdim bana derman imiş
İsterdim hasretle dost yanımda pinhan imiş

Neredeydim fikir ederdim göğe bakıp şükür ederdim
İsterdim hasretle dost yanımda pinhan imiş

Sanırdım kendim ayırımı dost gayrıdır ben gayrırım
Beni bu hayâle salan bu sıfat-ı insan imiş

İnsan sıfatı kendi Hak insandadır Hak doğru bak
Bu insanın sıfatına cümle âlem hayran imiş

Her kim ol insanı bile hayvansa insan ola
Cümle yaratılmış kula insan dolu sultan imiş

Tevhit imiş cümle âlem tevhide bilendir Âdem
Bu tevhide inkâr iden öz canına düşman imiş

İnsan olan buldu Hakk'ı meclis onun oldur saki
Hemen bu biçare Yunus Aşkıyla aşına imiş

Mısri Niyazi Hz İrfan Sofraları

Yedinci Sofra

Bismillahirrahmanirrahim.

Yüce Allah Kur'an'ı Kerimin Yunus suresi 25 ayetinde,

Allah selamet evine çağırır.

Allah kullarını sıfatlar ve zat tevhidinde davet eder. Bunların tevhidi, bütün afetlerden selamet evidir. O, fiiller tevhidinde kelime-i Tevhit, namaz, zekât, oruç, hac gibi şeriatça emredilen; şirk, adam öldürme, zina, haram yemek ve bunun gibi şeriatça yasak kılınan şeylerden menetmek gibi çeşitli ibadetler ve nehiylerle davet eder. Çünkü kul, emirlerini tutmak, nehiylerden kaçmak ile selamet evine girer. Yani hiç kimse yaptığı bu ibadet fiilleri için "Bunlar caiz değildir" diye itiraz edemez, bu suretle zahirde bir müdahalecinin sataşmasına uğramaz.

Göğüslerindeki aldatma, tecavüz, kin, haset, kibir, kendini beğenme, işittirme, riya gibi kötü duyguları kalplerinden çıkararak sıfatlar tevhidinde de çeşitli güç riyazetlerle nefsi emmarenin arzusunu öldürmek, nefsin dediğini yapmamak, alışkanlık haline getirdiği şeyleri terk etmek gibi şeyleri yapmayı emrederek davet eder. Bu suretle nefis itmi'nane ulaşır. Nefis itminana kavuştuğu takdirde güzel huylardan ibaret bulunan sıfatların selamet evine girer. Kötü ahlak zindanında, kalplere sıçrayan kötülük ateşinden kurtulmuş olur ve bu kötü huyların azabından daima rahat içerisinde olur. İnsanlardan ve her şeyden vücudu (varlığı) kaldıran zati tevhide de Kur'an'ı Kerimin Ahzab suresi 41 ayetinde,

Allah'ı çok zikrediniz.

dediği gibi zikri ve Kur'an'ı Kerimin Ali İmran suresi 191 ayetinde,

Göklerin ve yerin yaratılışı hakkında düşünürler.

Dediği gibi düşünceyi emrederek çağırılmaktadır. Ta ki bu suretle zikir ve fikir çakmağında doğan ateşin nuru çıksın, benlik perdelerini yaksın, kalp âlemlerini aydınlatsın, onlara Allah'tan başka varlık olmadığını gösterebilir ve onları varlık azabından ve günahından kurtarsın. Peygamber efendimizin yüce hadisinde,

Varlığın öyle bir günahdır ki onunla hiçbir günah mukayese edilemez.

demektedir. Keza varlık asabiyle de hiçbir azap mukayese edilemez. Çünkü kendine varlık tanımak, yüklendiği emanete hıyanet demektir. İnsan, vücudu emanet olarak almıştır. Kim emaneti öderse kendisinden daha lezzetli, daha rahat ve daha zevkli bir selamet olmayan ebedi, zati selamete girer. Zira bu, bütün selametlerin ruhudur. Bu selamet ebedi olması şu demektir: Yani bir kimse oraya bir an içerisinde girse artık bütün neşelerde (anlarda) orada kalır, çıkmaz. Zira ezeli istidat bunu gerektirir.

Hu...

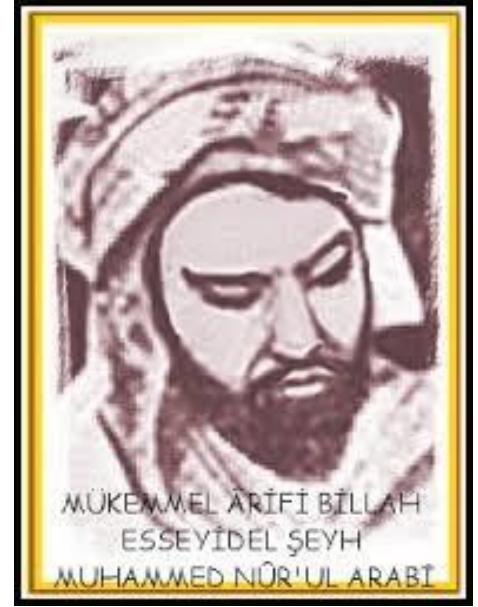
MAKALE

Melâmî Piri Seyyid Muhammed Nur-ül Arabi Hazretleri,

ESRAR-I EZAN-I MUHAMMEDİYE

Bismillahirrahmanirrahim Elhamdülillahi rabbil âlemin vesselâtü vesselâmü âlâ hayri halkihi Muhammedin ve alihi vesahbihi ecmain.

Malûm ola ki Fatiha Suresi ümmül Kur'an'da meratibi ilâhîye beştir. Evvelkisi Mertebe-i Ulûhiyet (Tenzih) ki Elhamdülillâh, ikincisi Mertebe-i Rububiyet ki (Teşbih) Rabbil Âlemin, üçüncüsü Mertebe-i Rahmaniyet (Sıfat) ki Errahman, dördüncü Mertebe Rahimiyet (Fiil) ki Errahim, beşinci mertebe Malikiyet (Varlık) ki Maliki yevmiddin'dir. Yani ulûhiyet sahibinin ismi Allah, rububiyet sahibinin ismi Rab, Rahmaniyet sahibinin ismi Errahman, Rahimiyet sahibinin ismi Errahim ve malikiyet sahibinin ismi Malik'tir. Şimdi Fatihayı şerifte olan ecmai hamse: 1-Allah, 2-Errab, 3-Errahman, 4-Errahim, 5-Malik.

Ezan-ı Muhammediye'de evvela dört kere "Allahuekber" demek: Yani ulûhiyet sahibi olan Allah; Errab, Errahman, Errahim ve Malik'ten Ekberdir ve buna işaretler. Zira ulûhiyet, rububiyetten, rahmaniyetten, rahimiyetten ve malikiyetten yüce ve bunları kaplayandır yani varlığın aslıdır, varlık asılın yansımasıdır. Zira ulûhiyet (Sıfat), varlığın da yokluğun da aslıdır. Var olan da onda vardır, yok olan da onda yoktur. Ulûhiyetinde yokluk yoktur, var tabiri ulûhiyeti sebebiyle ulûhiyetini ifade eder. Rububiyet yani teşbihe çıkış mevcudata hastır, yaratılmışlık âlemidir. Rahmaniyet sıfat tecellisidir, sıfat zuhurunda sıfatlığı kadardır, tek başına var değil zata tabidir. Rahimiyet olan fiil tecellisi, sıfatın işlevselliğidir sıfata tabidir. Malikiyet, görünürlüğü olan varlıktır bu âlemde kendimizde dâhil yaratılmışlık olanların tümü. Ulûhiyet cümleyi kaplayandır, cümlenin aslıdır yani cümle aynadaki yansıma ulûhiyet aynaya bakandır. Bundan ötürü ulûhiyet sahibi olan Allah, cümle meratip sahiplerinden ekberdir. İşte Ezan-ı Muhammediye'de evvela dört kere "Allahuekber" denilmesinin sebebi budur. Malum ola ki cem iki kısımdır.

Birinci kısmı cem ilahiye ki, cem meratibi ilahiye müteaddit (birçok) ise de zat birdir, vahidedir. Yani Errahman, Errahim, Elkuddus ilâ malâ nihayete de cümlesinin camii zattır. Yani Ahadiyetül Cem ki Allah'tır. İkinci kısmı cem Muhammedi ki, tafsilattır ve aslı Muhammed'dir. Yaratılmışlık Muhammed'in tafsilatıdır.

İşte cem ilahi Hakk'ın batınıdır ve cem Muhammedi Hakk'ın zahiridir ki, Ezan-ı Muhammediye'de iki kere "Eşhedüenlâilâhe illallah" demek:

Birisi cem zahiredir; "Eşhed şuhud ederim ki, en lâilâhe illallah ondan gayri zat yoktur."

İkincisi cem batındır; "Eşhed yani şuhud ederim ki, en lâilâhe illallah bu dahi andan gayri zat yoktur."

Cemi zahir makamı şeriattır. Hazretül cem.
Cemi batın, makamı hakikat, Makamı cemdir.
İkisini cem edersen, makamı Cemmülcem olur.

İşte iki kere Ezan-ı Muhammediye’de “*Eşhedüenlâilaha illallah*” demenin sebebi budur ve malum ola ki, Cemi Muhammed, insi ve cini Hakk’a davet için gönderilmiştir. Cemi tafsilat aslı Hakk’a dairdir. (*Küntü nebiyyen ve âdeme beynel mai vettiyn. Âdeme secde edin, Allah'ın kulu olasınız!*) hadisi şerifi buna işaretir. Bundan ötürü Ezan-ı Muhammediye’de iki kere “*Eşhedüenne muhammeden resulullah*” okunur. Bir kere inse davettir ve bir kere cine davettir.

Buraya kadar müezzin, bu beyan ile kibleye karşı dönük olduğu halde Ezan-ı Muhammediye’yi okur ve malum ola ki, Hak Tealâ Hazretleri Âdem Aleyhisselam’ı halk edip, Vadii Numan’da yani Sahra-i Arafat’ta zürriyeti arkasından var edip, iman ehlini arkasının sağ tarafından ve eşkiyayı sol tarafından var etti. “*Elestü birabbiküm*” hitabı zahir oldu. İman ehli hitabı işitip “*Belâ*” dediler ve eşkiya hitabı işitip takliden “*Belâ*” dediler.

Şimdi müezzin Ezan-ı Muhammedi’yi okurken, başını sağ tarafa çevirip bir kere iman ehlini namaza davet eder ve bir kere taklitçileri davet eder. Sol tarafına başını dönüp iki kere “*Hayyallelfelah*” okur. Bir kere eşkiyayı insi felaha davet eder, bir kere eşkiyayı cini felaha davet eder. Yani tevhide davet eder ki Tevhid aynı felahıdır.

İşte Ezan-ı Muhammediye’de ikişer kere “*Hayyallelfelah*” demenin sebebi budur. Malum ola ki müezzinin kibleye karşı dönüp iki kere “*Allahuekber*” demesi; bir kere batına, bir kere zahire, yani batın, zahirden yücedir ve Hak Tealâ meratip yönüyle birliği bozmayan ikiliktendir lakin Ahadiyetüz zat olduğu yani kendisinden gayrı ikincisi yoktur. Kesret zahir olduğu için ezanda “*lailahe illallah*”, yani zatında tektir. (Feeynema tüvellü fešemme veçhullah) yani zahiren ve batın ve hissen ve manen zahir batın Hakk’dır. (*Velillahil meşriku vel mağribü feeynema tüvellü fešemme veçhullah. İnnallahe vasiun âliym. Her nereye dönerseniz dönün görünen Allah'ın yüzüdür*) (Bakara 115)

Bu ayetin sebebi nüzulü: sahabelerden bir kaçı seferde olup, sisli bir havada kibleye tahrime edip namaz kıldılar. Sonra sis açılınca kible Kâbe’ye isabet etmeyip, namazlarını iade etsinler mi diye Hz. Resulullah’a gelip sual ettiler. Bu ayet nazil oldu. Yani her nereye dönerseniz Hakk’ın bir yüzü vardır. Bir yüze kayıtlanamaz. Cesedin kiblesi Kâbe’dir, ama insanın kiblesi veçhi Hak’dır. Lâ kayıd velâ hasır zikri daimin kiblesi olduğu gibi ve Kâbe vücudu Hak’tan bir yüzdür. Ve cesed kiblesinin kayıdlanması emri

Hak’la oldu. Cesede kayıtlı kiblede gayri olmaz. Zira cesed kayıtlıdır.

Vallahu yekulül Hakk vehüve yehdissebil ve Sâllallahu ala seyyidina Muhammedin ve ala alihi vesahbihi ecmain. Velhamdülillahi Rabbil âlemin. Temmetül risaleyi Ezanil Muhammediye.

Bilal-i Habeşi Hz.

Hız. Peygamber'e ilk iman edenlerden biri ve sonradan ona müezzin olan sahabe. İslâm tarihinde unutulmaz yeri olan Bilâl-î Habeşî, aslen Habeşlidir. Anasının adı Hamâme, babasının adı Rebah, künyesi Abdullah'tır.

Bilâl, İslâm'ın ilk tebliğ yıllarında Ümeyye b. Halef'in kölesiydi. İslâm'ın ortaya çıktığı yıllarda birçok kimse, soy ve soplalarının yüksekliğine, şirk toplumu içindeki nüfuzlarına bakarak kavim ve kabile taassubuna düşmüş, İslâm'a cephe almış ve sapıklıkta kalmışlardı. Bilâl Hz gibi kimseler de zayıf ve acizliklerine rağmen hak davete uyup şirkten kurtulmuşlardı. İşte Bilâl Hz İslâm davetine ilk icabet edenlerden biriydi.

Ümeyye b. Halef, kölesi Bilâl'in Müslüman olduğunu anladıktan sonra, onu İslâm'dan çevirmek için yapmadığı eziyet ve işkence kalmamıştı. Ümeyye, öğlen vakti güneşinin bir yanardağ kesildiği anda, Bilâl'i alır, kızgın kumların üzerine yatırır, sırtına kocaman bir taş koyar ve şöyle derdi: "Muhammed'e küfret; Lat ve Uzza'ya iman et. Yoksa onlara iman edinceye kadar böylece kalacaksın." Bilâl'in kızgın kumlar üzerinde sırtı yanar, göğsü yanar, nefesi tikanır, bu müthiş işkence altında saatlerce kıvranırdı. Fakat dudaklarında daima şu sözler dökülürdü: "Allah'u Ahad, Allah'u Ahad", Onun bu durumu, müşrikleri bile hayrete düşürürdü.

O, geçim için, makam ve mevki için başka ilâhlara sığınmazdı. O biliyordu ki hüküm Allah'a aittir, rızık Allah'a aittir. Öldürmek ve yaşatmak Allah'ın elindedir. Geçici dünyanın çıkarları için put ve tağutları tasdik etmek ve bu arada imandan bir cüz de Allah'a ayırmak iman için yeterli değildir. Tam ve kâmil anlamda hükümün, öldürmek ve diriltmenin Allah'a ait olduğunu rızık verenin yalnız Allah olduğunu, Allah'ı bütün sıfatlarıyla tanıyıp ona göre iman etmedikçe ve bu uğurda gelecek sıkıntı ve ezalara katlanmadıkça imanda kemâle ulaşmanın mümkün olmadığını biliyordu. Bilâl, rızık ve ölüm korkusu taşımıyordu. Yalnız Allah'tan korkuyor ve yalnız ondan ümit ediyordu. İşkence altında kıvranan Bilâl Hz'ne rastgelen Varaka b. Nevfel, "Vallahi ey Bilâl, Allah birdir, Allah birdir." der, sonra da müşriklere dönerek: "Siz onu bu yüzden öldürürseniz, biz onu, kendimize örnek alırız." derdi.

Bilâl'in efendileri olan Mekkeli müşrikler onu, çoluk çocuğun oyuncağı yapmışlardı, ona işkence edenlerden biri de Ebu Cehil'di. Ama Bilâl'e yapılan işkenceler sırasında gösterdiği sabır ve tahammül hepsini şaşkına çevirirdi. Nasıl oluyor da bu derece ağır işkencelere katlanabiliyordu. Ümeyye b. Halef'in Bilâl'e yaptığı işkencelere çok üzülen Peygamber efendimiz Hz Ebû Bekir'i gönderir. Hz Ebû Bekir Ümeyye'ye bu işkenceden vazgeçmesini söylemiş o da; "Onun ahlâkını bozan sizsiniz, onu bizden uzaklaştıran sizden başkası değildir" demişti. Bunun üzerine Ebû Bekir Hz Bilal'i yedi ukiyeye satın alıp azat etmiştir. Elbette bu Allah'ın bir takdiridir. Bilâl Hz. Ebû Bekir'e bu sebeple borçlu değildir. İki mümin de görevlerini yapmışlar. Allah da onlara ecrini vermiştir.

Bilâl daha sonra diğer ashap ile birlikte Medine'ye hicret etti. Orada Sa'd b. Hayseme'ye misafir oldu. Ensar ile Muhacirler arasında kardeşlik oluşturulunca Bilâl'e de Abdullah b. Abdurrahman el-Has'amî kardeş ilân edildiler. Bu kardeşlik köklü bir şekilde sürüp gitti. Öyle ki Bilâl, Halife Ömer devrinde Şam'da bulunduğu sırada maaş olarak divandan ona ayrılan hissesinden kardeşine de bir hisse veriyordu. Bilâl, Resulullah efendimizin müezzini ve efendimiz ezanı Bilâl'e okutturdu. Hz Bilâl, Resulullah'ın

bütün gazalarına katıldı. Resul-u Ekrem Mekke'nin fethi ardından Kâbe'yi putlardan temizledikten sonra müezzini Bilâl, burada ezan okuyarak, ortalığı Tevhid nameleriyle coşturmuştu. Resul-u Ekrem'in vefatı üzerine, ona karşı büyük bir sevgi duyan Hz. Bilâl, Medine'de kalmaya dayanamayıp, ayrılmak zorunda kaldı. Hz Ebu Bekir, Bilâl'e yanında kalması için ısrar ettiği halde, Hz Bilâl ona şöyle demişti:

"Eğer sen beni Allah için azat ettinse bırak istediğim yere gideyim; yok kendi nefsin için azat ettinse beni yanında alıkoy!" Bunun üzerine Hz. Ebû Bekir şöyle demişti: "İstediğin yere git!" Resulullah'ın vefatından sonra Hz Bilâl, Şam'a gitti ve Hz Ebû Bekir devrinde Suriye'de meydana gelen gazalara katıldı. Hz Ebû Bekir'in vefatından sonra, Halife Ömer devrinde cihat devam etti. Hz Bilâl bu cihatlara da katıldı. Ömer, hicrî on altıncı yılda Suriye ve Filistin'e gittiği zaman, Bilâl onu karşılamaya çıkarak Câbiye'ye gelmişti. Sonra halifenin maiyetinde Kudüs'e giderek, bu kutsal şehrin teslimi sırasında bulunmuş ve Hz. Ömer ile birlikte Kudüs'e girmişti. Ömer, burada, Resulullah'ın vefatından

beri ezan okumayan Bilâl'den ezan okumasını rica etmiş, Hz Bilâl de halifenin ısrarına dayanamayarak ezan okumuştur. Bilâl Tevhidin bu üstün yanı olan ezanı okumaya başlar başlamaz, Hz. Ömer ve diğer ashap Resulullah (s.a.s.) dönemini hatırlayarak, gözlerinin önüne, geçmiş günleri getirip hüngür hüngür ağlamaya başladılar. Bilâl'in ezanını dinleyenlerin hepsi, kendilerinden geçmişlerdi.

Hz. Peygamber efendimizin irtihalinden sonra Suriye'ye giden Bilâl, "Havlan" kasabasına yerleşti. O burada huzur içinde yaşıyordu. Hz. Bilâl, Suriye'de bir müddet kaldıktan sonra bir gece rüyasında Hz. Peygamber efendimizi gördü. Resulullah ona, şöyle demişti: "Beni ziyaret etmeyecek misin?" Hz. Bilâl, uyanır uyanmaz, hazırlığını tamamlayıp Medine yolunu tuttu. Medine'ye gece ulaştı. Oraya varınca Ravza-i Mutahhara'ya yüzünü sürerek, burada Resul-u Ekrem'le birlikte geçirdiği günlerin hatırasını düşünerek ağladı. Bu sırada Hz. Hasan ile Hz. Hüseyin Bilâl'i görmüş, fecir vaktinde ondan ezan okumasını rica etmişlerdi. Bilâl Hz onların arzusunun yerine getirerek, Peygamber Mescidinde ezan okumuştur. Bilâl'in sesini duyan Medineliler, İsrâfil suruyla uyandırılmış gibi yerlerinden fırlamış ve ezanı dinlemeye başlamışlardı. Birinci şehadetten sonra Resulullah'ın Risâlet'ini ikrar eden şehadet tekrar okunurken, Hz. Peygamber'in kabrinden kalktığını tasavvur ederek evlerinden dışarı fırlamışlardı. Bu sabah, bütün Medine'ye, Risalet devrini bütün canlılığı ile yaşatan, herkesin hislerini coşturan, bütün Müslümanların Resul-u Ekrem'e karşı duydukları sevgiyi canlandıran Bilâl'in sesi idi.

Hz. Bilâl, hicretin yirminci yılında altmış yaşlarında iken vefat etti. Dimaşk'ın Bâbü's-Sağır tarafına defnolundu. Hz Bilâl, vefatı yaklaşınca, ölümün ıstırabını, sevgililerine kavuşmasındaki zevk ile mezcetmiş; ömrünün son anlarında onun hastalığını gören zevcesi, teessüründen "ah ne acı" dedikçe, Bilâl: "Oh! Ne tatlı!" diyor ve ekliyordu: "Yarın sevgililerle, Muhammed ve arkadaşlarıyla buluşacağım." Diyordu. Bilâl-i Habeşî, İslâm'ın ahlâkıyla ahlaklanmış, fazilet ve kemâl sahibi bir sahabe idi. Hz. Bilâl'in, ilk Müslümanlardan olduğunu ve İslâm akidesi uğrunda en büyük çileyi çekenlerden olduğunu, herkes bilir ve ona son derece sevgi ve hürmet beslerdi. Hz. Bilâl, bütün vaktini, Resul-u Ekrem'e hizmetle geçirdi. O, Resulullah'ın meclislerinde daima hazır bulunurdu. Her namazda, her durum ve işte Resulullah'tan ayrılmazdı. Hz. Peygamber'in hazinedarlığını, Bilâl yapardı. Çarşı ve pazardan alınacak her şeyi o tedarik eder, icabında ödünç para alır, Resulullah'ın evinin ihtiyaçlarını sağlar, sonra da müsait zamanlarda o borçları öderdi. Hz. Bilâl'in doğruluk ve ahlâkı, İslâm'a bağlılığı bütün çağdaşları tarafından

aynı derecede takdir edilmekte ve övülmekteydi. Artık o, siyahî bir köle değil, ashabin ileri gelenlerinden ve İslâm devletinin yönetiminde söz sahibi olan müminlerden biriydi. Hz. Bilâl, uzun boylu, zayıf, ince ve koyu esmerdi. Ömrünün sonlarına doğru saçlarının çoğu beyazlaşmıştı.

Bilal Hz, Cenabı Resulullah Efendimizin Siyah Gülüydü. Gönlü Efendimize duyduğu aşk ile dopdoluydu. O kendisini küfrün kölesi olmaktan kurtarıp Hakk'ın köleliğine yüceltmmişti.

Görerek dostun cemâlin
Göçer illallah diyenler
Kalbine tevhit nurunu
Saçar illallah diyenler

Hak kullarının hepsin
Fazl ile yapmış yapısın
Sekiz Uçmag'un kapısın
Açar illallah diyenler

Günahı çirkinden yunup
Yüzü bedir aya dönüp
Kanatlı Burâg'a binüp
Uçar illallah diyenler

Gündüze döndürür şebi
Ümmetim der ana Nebî
Sırât'ı yıldırım gibi
Geçer illallah diyenler

Düzeltil gönül harabını
Ko dünyanın serâbını
Dosttan Aşkın şarabını
İçer illallah diyenler

Yunus cihan değil bâkî
Mağrur olup olma şaki
Bâtılın içinde hakkı
Seçer illallah diyenler

ALINTI BÖLÜMÜ

Hoş geldin ansızın çekip gidişin ardından. Bıraktığın gibi değilse bu beden hoş gör. Yıprattı zaman elimde olmadan. Yüzümdeki tebessümü takındığım alaycı tavır sanma sakın. Gelişine duyulan mutluluk... Umarım hoş bulmuşundur.

SEVGİYE DAİR

Âşık için,
Kendisine isabet eden
Tecelliler,
Maşukundan gelen
Sevgi göstergeleridir,
İstisnasız.

GÜL KOKULARI

Ey aşk! Ne zaman geleceksin. Gel ki özlemim bitsin, gel ki sıcaklığın beni eritsin. Sende yok olmaya râzıyım, nârında kül olmaya. Kapla benliğimi, sarmala, sensiz hayat bulmaz bu gönül. Gel, özlemim bitsin, gel ki sıcaklığın Fakir'i eritsin.

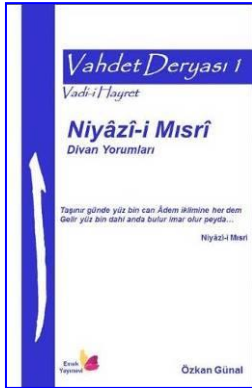
ÖZÜM UYANIYOR

Ey Niyâzî mürşit istersen bu yolda aşka uy

Enbiyâ vü evliyâyâ aşk olupdur rehnümâ

(Ey Niyâzî, mürşit istersen bu yolda aşka uy. Enbiya vü evliyaya aşk oluptur yol gösteren.)

Ey kavmimiz! Allah'ın davetçisine icabet edin. Ve ona iman edin ki sizin günahlarınızı bağışlasın ve mağfiret etsin ve sizi elim azaptan korusun.

Mürşid-i kâmil, aşkın ispatıdır. Kendi aşkından, gerçeğinden, zevkinden muhabbet eder. Saliki de bu aşka davet eder ve aşk yolunda yürümesi için maşukun muhabbetini, maşuku tanıtan ilmi bildirerek yolunda ışık olur. Salik de yürüdüğü yolda samimiyetle ilerleyerek Maşuk Allah'a varır. Hadis-i kutside Allah, Yere göğe sığmadım mümin kulun gönlüne sığarım, buyurur. Burada bahsi geçen mümin kul, mürşid-i kâmil olup sâlik, mürşid-i kâmilıyla arasındaki ilim bağı, gönül bağına dönüştürüp mürşid-i kâmilin gönlüne girdiğinde mâşûkuna varmış olacaktır. Aşk, gönülde vuslatına varacaktır. Mürşid-i kâmilin aşkı ile sâlikin aşkı cem olup aşk ile fena gerçekleşecektir.

VAHDET DERYASI

İnsanı
Felakete sürükleyen
Unsurların başında
Egosu gelir.
Egosundan arınan
Huzura erer.

GÜL KOKULARI 2

İkrar verip girdim Hak meydanına
Gayrılardan geçtim zikrediyorum.

Gece çıktım yola fenafillaha
Muhabbetullahla fikrediyorum.

Sidretül münteha varlık son orda
Destur yok aklıma bırakıyorum.

Atınca adım, yanmaya razı
Binek yaptım aşkı ilerliyorum.

Arşında üstünden, geçtim kürsüden
Davetim Rabbimden ulaşıyorum.

Halil'e erince Cemal cemale
Fakirliğim ile Selamlıyorum.

SEBEBİ YAR CEMALİ

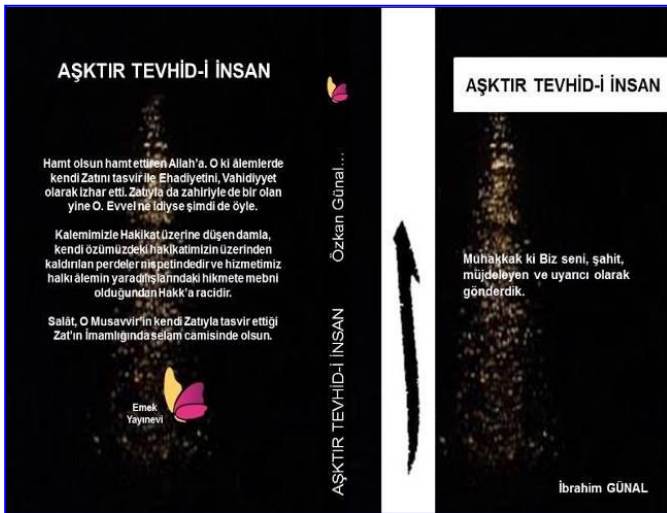
*

Allah'ın muradı neydi ki seni insan eyledi ve varlıklar âleminde sana en şerefli hizmeti verdi, seni zatına davet ile muhatap eyledi. Bunun içindir ki Ahsen-i takvim üzere halk ettim dedi yani, hiçbir canlıya bahşetmediği yücelikte en şerefli kıldı. Bu şeref, cümle âlem Cenabı Allah'ın bilinecek yönü, insan ise bilecek yönüdür. İşte bilecek yönünü, bilenlerden olarak zahir etmekle mümkündür.

Bu şeref fizyolojik, canlı metabolizma olan bedensel yönümüzün insan suretinde olmasından öteye idrak boyutunda bir şereftir.

Neden mi?

Bakın davet ancak insanadır. Kanden gelir yolun senin derken, ilahi muradın, seni var etmekle yüklenmiş olduğu mükellefiyetinin ne olduğunu anladın mı?

AŞKTIR TEVHİD-İ İNSAN

Anladıysan insan olmanın maksadını çözdün demektir.

Buradan yola çıkarak, ya kande varır menzilin demekle, madem bilinmekliği için varsın şu kâinat mülkünde, asli görevin rabbini bilmek olacak. İşte burada ikinci anlaman gereken boyut başlıyor. Burada, bu varlık boyutunda, gayba atmadan, Allah kavramının gerçeğine ermen isteniyor. Bunun içindir ki, hizmet verilen bütün peygamberlere yani, irşat ehillerine insanlığa bu gerçeği anlatmak için görev verilmiştir.

SÜLEYMANDA MEKTUPTAYIM

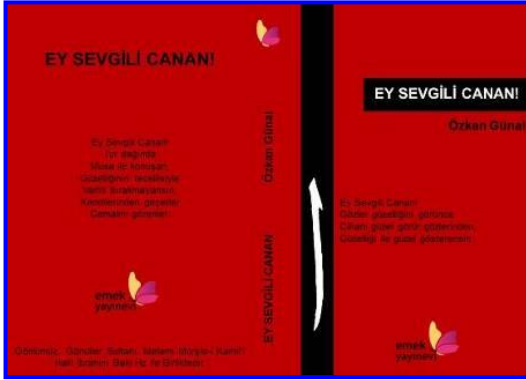
Belkıs isimli bir kadın hükümdar, çok büyük bir tahtın üstünde şirk imanı üzerine amel edip, dünya ziynetleri içinde bu şirki tevhit imanı olarak görüyor iken Hz Süleyman ona bir mektup gönderir. Mektubun içinde Besmele yazmaktadır. Devamında ise kendisine davet vardır. Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla.

Belkıs mektubu okuyunca korktu, kavminin ileri gelenlerini çağırdı danıştı. Bu konu Kur'an'ı Kerimde, Neml suresi 32-33 Ayetlerinde şöyle anlatılır:

Ey ileri gelenler! Durumum Hakk'ında bana görüş bildirin. Sizler yanımda bulunmadıkça hiçbir işe kesin olarak karar vermem. Dediler ki: *“Biz güçlü kimseleriz ve çetin savaşçılarız. Emir senin. Ne emredeceğini düşün.”*

Sonra Belkıs, düşündü ve elçileri ile dünya süsü göndererek kendisine göre Hz Süleyman'ı smadı, onun padişah değil peygamber olduğunu anlayınca davete icabet etti, tahtını da yanında isteyince taht ondan önce vardı. **NOKTA**

Ey sevgili canan!

Kendisine bir adım gelene
On adım gelip,
Cemaliyle tecelli edensin.
Tecellin kaplar tecelligahını.
Tecelligahından görülürsün.

EY SEVGİLİ CANAN!

Yolun sonu sana varacaksa uzunluğunun ne önemi var. Sora sora Bağdat

bulunur. Yollar yürümele de aşınmaz. Yolu bile incitmeden gelirim. Gecemi gündüzüme katıp, sevgimi katık yapıp gelirim. Yeter ki gel de.

GİTMELİYİM

☞ Bizim Hakk'ı zikredişimiz, Hakk'ın bizdeki zikrine ulaşmak içindir.

☞ İrfaniyet, zikrullahın tecellisi içindir.

☞ Ezanı işiten çoktur da namaza duran azdır.

AŞKIN DİLİNDEN

BİTİM

Değerli okuyucu,

Emek Yayınevi, Dembir dergisinin dokuzuncu sayısını okuduğunuz için emeği geçenler olarak hepimize çok teşekkür ederiz. Umarız okuduklarınızın **Ezan**'a olan bakışınıza katkısı olmuştur.

Ezan ilahi davettir ve bu davet Allah'ın kendisinden başka bir oluşuma daveti değil bilakis kendisine davetidir. Allah insanı kendisine davet ederken yaratılış gayesine davet ediyor. İşte, davete icabet etmek demek Allah'a ulaşmaya giden yolda amacımızdan sapmadan ilerlemek demektir.

Eğer bizler daveti, Allah'a ulaşmak olarak kabul etmek yerine ulaştıracak araçlara sahip olmak şeklinde alırsak ve aracı amaç haline getirirsek amacımız değişmiş demektir. Allah bizleri ezanla namaz kılmaya davet etmiyor, namazla kendisine davet ediyor.

Bütün ibadetler bizi Allah'a ulaştıracak araçtır, amaç Allah'tır ve davet kendisinden kendisinedir.

Bizler sevdiklerimizi evimize davet ederken evimizde otursunlar diye değil bizimle sohbet edip, bizimle birlikte olsunlar diye davet ederiz. Ev bu birlikteliğe mekândır. Bu sebeple eve davet edilir.

Bu sayımızı, Emek Yayınevinden yakında yayınlanacak olan, Özkan Günal'ın kaleme aldığı, düzenlemesini Emine Aytül Erol'un, yaptığı Abdurrahim Fedâî Hz'nin Risale-i Vehbiye eserinin şerhini içeren, ilk tasavvufi şerh roman olma özelliği taşıyan **ARAYIŞ** isimli eserle noktalıyoruz.

ARAYIŞ

Annesinin odasına gidişi esnasında, Talip arkasından bakarken aklında tek bir şey vardı, kendisi için yazılmış olanları okumak.

Dosyada, henüz anlayamadığı bir davet vardı. Davetin, kendisini kendisine çağırmak için olduğunu biliyordu ama yolda gelirken düşündüğü gibi bu bilmek, bilmek değildi. Yine bir gün ne demişti babası “Odunun tutuşması, içini boşaltmış olmasıyla kuru kalmasındandır” mademki ateş olma vaktidir, mademki ateş olmak için ateşe yakın olup tutuşmalıdır, mademki tutuşmak için kurumalıdır o halde kuru olmak için ne yapması gerekiyor, işte aradığı cevap buydu...

Babasının odasına girip ışığı açtığında dosyayı bıraktığı yerde sekinin üzerinde gördü. Annesi hiç ellememişti, oysa içeriğinde ne yazdığını merak edip okur diye umuyordu ama ellememişti ya da zaten biliyordu ne yazdığını hem de bilmiş olmanın içini dolduracak kadar bilmeye, diye yaptığı düşünceler arasında oturup dosyayı eline aldı.

Gönlümüz, gönüller sultanı, Melami Mürşid-i Kâmil'i, Damperli İbrahim, Halil İbrahim Baki Hz. ile beraberdir. Üzerimizdeki nurunun bizi aydınlatması, gönlümüzdeki yanan kandil oluşu, daimi olsun.

ALLAH ALLAH